CSR Journal
ฉบับที่ 33
กรกฎาคม-กันยายน 2556
ธุรกิจกับสังคม
Business & Society

SVN Asia (Thailand)

อดิศร พวงชมภู

แห่งแบรนด์ "แตงโม" กับโครงการ "ชาวนาอัจฉริยะ ทำนา 1 ไร่ ได้เงิน 1 แสน" เพื่อสังคมพึ่งพาตนเอง

"ธรรมาภิบาล"
แค่รายงานข้อมูลประจำปี
หรือความจริงใจของธุรกิจ

สัมภาษณ์พิเศษ
ดร.สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์
คอร์รัปชั่นคือ "ไวรัส"

ความจริงเรื่องข้าว
ใครล่มจม...ใครร่ำรวย

Social Venture Network Asia (Thailand)
เครือข่ายธุรกิจเพื่อสังคมและสิ่งแวดล้อม

SVN Asia (Thailand)

เครือข่ายนักธุรกิจ นักวิชาการ และบุคคล ก่อตั้งขึ้นในประเทศไทยเมื่อปี พ.ศ. 2540 มีการขับเคลื่อนอย่างจริงจังตลอด 12 ปีที่ผ่านมา SVN ตระหนักถึงความสำคัญในการส่งเสริมการดำเนินธุรกิจด้วยจิตวิญญาณแห่งความรับผิดชอบต่อสังคม (Corporate Social Responsibility) โดยประสานความร่วมมือระหว่างองค์กรภาคเอกชน ภาครัฐ และองค์กรสาธารณประโยชน์ บนความสมดุลของหลักพื้นฐาน 3P คือ People, Planet, Profit กิจกรรมหลักของ SVN ประกอบด้วย SVN Talk, SVN College, SVN Visit, SVN Award, Annual Conference และการผลิตวารสาร CSR Journal

SVN มุ่งมั่นนำสมาชิกก้าวไป เพื่อสานพลังเครือข่ายนักธุรกิจเพื่อสังคม และสิ่งแวดล้อม ทั้งภายในประเทศและนานาชาติ สู่เป้าหมายในการดำเนินธุรกิจ ควบคู่ไปกับการดูแลสังคมและสิ่งแวดล้อม เพื่อความสมดุล ยั่งยืน เพื่อให้อนุชนรุ่นหลังมีคุณภาพชีวิตและสิ่งแวดล้อมที่ดี

Honorary Advisor

ฯพณฯ อานันท์ ปันยารชุน
H.E. Anand Panyarachun
Former Prime Minister

Our Contributor

STM

BAFS Bangkok Aviation Fuel Services Public Company Limited

บางจาก ผู้นำพลังงานทดแทน

Wacoal Balancing Bra

ออมสิน Government Savings Bank

PRANDA GROUP

คณะกรรมการเครือข่ายเอสวีเอ็น เอเชีย (ประเทศไทย) 2553

ที่ปรึกษา คุณอานันท์ ปันยารชุน / ศาสตราจารย์ นายแพทย์ประเวศ วะสี / อาจารย์สุลักษณ์ ศิวรักษ์ / คุณโสภณ สุภาพงษ์ / คุณปรีดา เตียสุวรรณ์

ประธานกรรมการ คุณวีระเดช สมบูรณ์เวชชการ

กรรมการ คุณสุทธิชัย เอี่ยมเจริญยิ่ง / คุณสมลักษณ์ หุตานุวัตร / คุณประวิทย์ เยี่ยมแสนสุข / คุณดารณี เรียนศรีวิไล / ม.ล.กรกสิวัฒน์ เกษมศรี / คุณวิเชียร เจษฎากานต์ / คุณจงเกียรติ อนันตอัมพร / คุณอภิชาติ การุณกรสกุล / คุณวัลลภ พิชญ์พงศา / คุณศศมน ศุพุทธมงคล / คุณสุริยน เภกะสุต / คุณปัญญา ฉัททันต์รัศมี / คุณสันติ คุณพิสิฐวงศ์ / คุณรวิวรรณ โฮริโนอุชิ / คุณกานดา วัฒนายิ่งสมสุข / คุณขุนกลาง ขุขันธิน / ดร.รจนา โกศัยยานนท์ / คุณปิยะกุล สุวรรณสัมฤทธิ์ / ดร.จรรยา พุคยาภรณ์ / คุณรุ่งวิทย์ เติมพิทยาเวช / คุณเกรียงศักดิ์ เทพผดุงพร / คุณกานต์ ฤทธิ์ขจร

วันที่ 22 กันยายน ที่ผ่านมา เป็นวันที่ **ดร.ศศิน เฉลิมลาภ** เลขาธิการมูลนิธิสืบนาคะเสถียรเดินเท้าจากป่าแม่วงก์มาถึงหอศิลป์ฯ กรุงเทพ ด้วยระยะทาง 388 กิโลเมตร เพื่อคัดค้าน EHIA เขื่อนแม่วงก์ ที่ได้จัดทำรายงานไม่ตรงกับข้อเท็จจริงโดยรวบรัดตัดความ

เครือข่ายธุรกิจเพื่อสังคมและสิ่งแวดล้อม (SVN) ได้เคยจัด SVN Visit ป่าแม่วงก์ เมื่อเดือนกันยายนปีที่แล้ว เพื่อไปดู ไปรู้ ไปเห็น ความจริงอย่างรอบด้าน และวินิจฉัยในฐานะผู้ประกอบการธุรกิจที่ใส่ใจต่อสังคม และสิ่งแวดล้อม SVN ไม่เห็นด้วยที่คณะรัฐมนตรีในรัฐบาลปัจจุบันมีมติเห็นชอบให้ดำเนินการสร้างเขื่อนแม่วงก์ เมื่อวันที่ 10 เมษายน 2555 ด้วยงบประมาณ 13,280 ล้านบาท ขอคัดค้านให้หยุดดำเนินการและฟังเสียงภาคประชาชน โดยคำนึงถึงผลกระทบทุกด้านอย่างจริงจัง

บทความเด่นในฉบับนี้ว่าด้วยเรื่อง **"ธรรมาภิบาล"** อุดมคติในความกล้าหาญของภาคเอกชน มีประเด็นที่น่าสนใจ โดยเฉพาะแผนการต่อต้านทุจริตคอร์รัปชั่นในแผน CSR ของคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.) ร่วมกับสมาคมส่งเสริมสถาบันกรรมการบริษัทไทย (IOD) และภาคีเครือข่ายต่อต้านคอร์รัปชั่น มีแนวคิดที่จะให้บริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ทุกบริษัทต้องเสนอ **"แผนต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่น"** รวมอยู่ในความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR)

วีระเดช สมบูรณ์เวชชการ
ประธานเครือข่ายธุรกิจเพื่อสังคมและสิ่งแวดล้อม เอเชีย (ประเทศไทย)

บรรณาธิการบริหาร: วีระเดช สมบูรณ์เวชชการ
บรรณาธิการ: บังอร ไทรเกตุ
บรรณาธิการบทความ: พิมพร ศิริวรรณ
บรรณาธิการศิลปกรรม: อุทัย ชมพูพัชร
กองบรรณาธิการ: สมศักดิ์ สีสรรณ์, กัณปภัส รุ่งพัฒนพานิชย์, กันตินันท์ เพียสุพรรณ, ณัฏฐวิเศษ พึ่งละออ, เสาวรส มิตราปิยานุรักษ์
ศิลปกรรม: สมลักษณ์ รามโคกกรวด, ชินากร กุณา
พิมพ์ที่: บริษัท พิมพ์ดี จำกัด
ติดต่อกองบรรณาธิการ: บริษัท สร้างสื่อ จำกัด 17/118 ซ.ประดิพัทธ์ 1 ถ.ประดิพัทธ์ แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพฯ 10400
โทรศัพท์ 0 2271 4339, 0 2279 9636 โทรสาร 0 2618 7838
ติดต่อเครือข่ายธุรกิจเพื่อสังคมและสิ่งแวดล้อม: คุณมิถุนตี ศรีประสงค์ 08 4700 5506
ติดต่อโฆษณาหรือสนับสนุน: บริษัท สร้างสื่อ จำกัด

CSR

CONTENT

6 **CSR Cover**
"ธรรมาภิบาล" แค่รายงานข้อมูลประจำปี
หรือความจริงใจของธุรกิจ

14 **CSR Interview**
สัมภาษณ์พิเศษ
ดร.สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์
คอร์รัปชั่นคือ "ไวรัส"

19 **CSR Today**
CSR กับ ธรรมาภิบาล...ใครใหญ่กว่าใคร

22 **Opinion**
Governance by the Seat of Your Pants

24 **เลือกมาเล่า**
อุปสรรคของการตีฝ่าการพัฒนาระดับกลาง

26 **CSR World**
CSR กับธรรมาภิบาลโลก

34 **รายงานพิเศษ**
ความจริงเรื่องข้าว ใครล่มจม...ใครร่ำรวย

39 **My CSR**
"ชาวนาอัจฉริยะ ทำนา 1 ไร่ ได้เงิน 1 แสน"
โครงการที่ไปไกลกว่าคำว่า "ทำได้จริง"

42 **CSR Movement**

14 สัมภาษณ์พิเศษ
ดร.สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์
คอร์รัปชั่นคือ "ไวรัส"

19 CSR กับ ธรรมาภิบาล...
ใครใหญ่กว่าใคร

ความจริงเรื่องข้าว 34
ใครล่มจม...ใครร่ำรวย

39 "ชาวนาอัจฉริยะ ทำนา 1 ไร่
ได้เงิน 1 แสน"
โครงการที่ไปไกลกว่าคำว่า
"ทำได้จริง"

CSR Movement 42

๑๐๐ ปี ธนาคารออมสิน
100th Anniversary of The Government Savings Bank

ลุ้นรถ รวยทอง
100 วัน 100 รางวัล

รถยนต์ มิตซูบิชิ ปาเจโร สปอร์ต 1 รางวัล
สร้อยคอทองคำหนัก 3 บาท 99 รางวัล
รวมมูลค่ากว่า 7 ล้านบาท

"ยิ่งใช้มาก ยิ่งมีสิทธิ์มากครับ"

รับสิทธิ์ทันที ไม่ต้องส่งสลิปชิงโชค

- สมัครบัตรออมสิน วีซ่า เดบิต สมาร์ท ไลฟ์ รับ 5 สิทธิ์
- สมัครบัตรออมสิน วีซ่า เดบิต บัตรออมสิน วีซ่า เดบิต อินสแตนท์ หรือบัตรออมสิน เอทีเอ็ม รับ 3 สิทธิ์
- ใช้บัตรออมสินทำรายการที่ตู้ ATM ออมสิน ตั้งแต่ 100 บาทขึ้นไป รับ 1 สิทธิ์
  - โอนเงินรายย่อยระหว่างธนาคาร
  - เติมเงินมือถือ
  - ฝากเงินฝากสงเคราะห์ชีวิต
  - ชำระค่าสินค้าและบริการ
  - ฝากสลากออมสินพิเศษ

จับรางวัลวันที่ 25 ต.ค. 56 วันที่ 25 พ.ย. 56 และ วันที่ 25 ธ.ค. 56 ณ ธนาคารออมสินสำนักงานใหญ่

ข้อกำหนดและเงื่อนไขการชิงรางวัล

• เริ่มตั้งแต่วันที่ 23 ส.ค. ถึง 30 พ.ย. 56 • ผู้มีสิทธิ์ร่วมรายการ 1. สมัครบัตรออมสิน วีซ่า เดบิต สมาร์ทไลฟ์ รับ 5 สิทธิ์ 2. สมัครบัตรออมสิน วีซ่า เดบิต อินสแตนท์ หรือบัตรออมสิน วีซ่า เดบิต หรือบัตรออมสิน เอทีเอ็ม รับ 3 สิทธิ์ 3. ผู้ที่มีบัตรดังกล่าวแล้ว ใช้บัตรออมสินทำรายการที่ตู้ ATM รับ 1 สิทธิ์ (โอนเงินรายย่อยระหว่างธนาคาร หรือชำระค่าสินค้าและบริการ หรือเติมเงินมือถือ หรือซื้อสลากออมสิน หรือฝากเงินฝากสงเคราะห์ชีวิต ตั้งแต่ 100 บาทขึ้นไป) รับสิทธิ์ทันทีไม่ต้องส่งสลิปชิงโชค • ธนาคารจะใช้วิธีการจับชิ้นส่วนรางวัลโดยเก็บข้อมูลลูกค้าในระบบฐานข้อมูลของธนาคารจัดทำเป็นรหัสอ้างอิง และพิมพ์ลงกระดาษตัดเป็นชิ้นส่วนจับรางวัลหาผู้โชคดี • จับรางวัล ณ ธนาคารออมสินสำนักงานใหญ่ (วันที่ 25 ต.ค. 56, วันที่ 25 พ.ย. 56, วันที่ 25 ธ.ค. 56, วันที่ 25 ธ.ค. 56) • ของรางวัล 1. รถยนต์ มิตซูบิชิ ปาเจโร สปอร์ต จำนวน 1 รางวัลๆ ละ 1,372,000 บาท 2. ทองรูปพรรณหนัก 3 บาท จำนวน 99 รางวัลๆละ 61,650 บาท รางวัลรวมทั้งสิ้น 100 รางวัล มูลค่ารวมทั้งสิ้น 7,475,350 บาท • ประกาศรายชื่อผ่านเว็บไซต์ธนาคารออมสิน www.gsb.or.th (วันที่ 15 พ.ย. 56 วันที่ 16 ธ.ค. 56 วันที่ 15 ม.ค. 57) และจดหมายแจ้งให้ผู้โชคดีทราบทางไปรษณีย์ • ผู้ที่ได้รับรางวัลต้องนำ บัตรประชาชน บัตรอิเล็กทรอนิกส์ของธนาคารออมสิน ที่สมัครหรือทำรายการที่ตู้ ATM ธนาคารออมสิน ตามที่ธนาคารกำหนด และสมุดบัญชีที่ผูกกับบัตรที่ได้รับรางวัลพร้อมสำเนา มาเป็นหลักฐานในการรับรางวัลด้วยตนเองที่ ธนาคารออมสินสำนักงานใหญ่ ภายใน 60 วัน นับตั้งแต่วันที่ธนาคารประกาศผล หากเลยกำหนดถือว่า สละสิทธิ์ และจะมอบของรางวัลดังกล่าวให้กับมูลนิธิสายใจไทยต่อไป • ผู้ที่ได้รับรางวัลจะต้องรับรางวัลตามที่ธนาคารกำหนด ไม่สามารถเปลี่ยนเป็นเงินสดหรือของรางวัลอื่นได้ • ผู้ที่ได้รับรางวัลมูลค่า 1,000 บาทขึ้นไป จะต้องหักภาษี ณ ที่จ่าย 5% ของมูลค่ารางวัล ตามคำสั่งกรมสรรพากร • การตัดสินของคณะกรรมการถือเป็นเด็ดขาดและสิ้นสุด

ธนาคาร ออมสิน
Government Savings Bank

www.gsb.or.th สายด่วน 1115

ณัฏฐวิเศษ พึ่งละออ

"ธรรมาภิบาล" แค่รายงานข้อมูลประจำปี หรือความจริงใจของธุรกิจ

นับตั้งแต่ประเทศไทยได้เริ่มต้นการพัฒนาประเทศตามแนวทางของประเทศตะวันตก ด้วยแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 1 พ.ศ. 2504 **"การทุจริต"** ที่เคยเป็นเสมือนแผลถลอกเล็กน้อยในระบบสังคม ได้ลุกลามไปพร้อมๆ กับการเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ จากแผลเพียงเล็กน้อยได้ขยายเป็นมะเร็งร้ายที่ฝังรากลึกในสังคมไทย สร้างความเสียหายต่อระบบเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสภาพแวดล้อมของประเทศอย่างต่อเนื่องยาวนาน

จากผลการจัดอันดับ **"ดัชนีชี้วัดภาพลักษณ์คอร์รัปชั่นประจำปี"** โดยองค์กรความโปร่งใสสากล (Transparency International) ได้เปิดเผยว่า ประเทศไทยได้คะแนนรวม 37 คะแนน ซึ่งดีขึ้นกว่าปีก่อน แต่ยัง **"ต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยทั้งโลก"** ขณะที่การจัดอันดับนั้น จากในปี 2554 ที่ไทยเคยได้อันดับที่ 80 แต่ในปี 2555 กลับตกมาอยู่อันดับที่ 88 ร่วมกับประเทศมาลาวี โมร็อกโก ซูรินาเม สวาซิแลนด์ และแซมเบีย สะท้อนภาพว่าระดับการทุจริตคอร์รัปชั่นของประเทศไทย กลับมาอยู่ในระดับเดียวกับหลายๆ ประเทศในทวีปแอฟริกา

หากจะถามว่า การทุจริตคอร์รัปชั่นที่ผ่านมา มีตัวเลขสูงขนาดไหน? เมื่อปี 2554 ภาคีเครือข่ายต่อต้านคอร์รัปชั่น ได้เปิดเผยผลสำรวจว่า การทุจริตคอร์รัปชั่นในประเทศไทยมีตัวเลขอยู่ในวงเงิน 2-3 แสนล้านบาทต่อปี ซึ่งคิดเป็นสัดส่วน 25-30 % ของงบประมาณจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐ

"2-3 แสนล้านบาทต่อปี" คือ ตัวเลขที่คนในวงการทุจริตตั้งแต่เจ้าหน้าที่ตัวเล็กไปจนถึงนักการเมืองตัวใหญ่ กอบโกยหาผลประโยชน์เข้ากระเป๋าตัวเอง

ประชาชนคนไทยรับรู้การเรียกรับสินบนของเจ้าหน้าที่รัฐทั้งในรูปแบบที่จำต้องให้เพื่อให้ได้รับการอนุมัติ และทั้งในรูปแบบที่จำต้องให้เพราะถูกเรียกรับมาเป็นเวลานาน บ้างต้องจ่ายใต้โต๊ะในหลักร้อยหรือหลักพันและบ้างก็ต้องจำใจจ่ายในระดับหลักหมื่นและหลักแสน แต่ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการคอร์รัปชั่นในโครงการของรัฐ ซึ่งมีมูลค่าตั้งแต่หลักล้านจนถึงหมื่นล้านบาท หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่ต้องกล่าวถึง **"บริษัทเอกชน"** ซึ่งได้รับอนุมัติให้ดำเนินการ หรือรับจ้างภาครัฐในการดำเนินการตามโครงการต่างๆ แต่สิ่งที่น่ากังวลที่สุด อาจไม่ใช่ตัวเลขของความสูญเสีย แต่เป็นทัศนคติของคนจำนวนไม่น้อยที่คิดว่า **"คอร์รัปชั่นไม่ผิดอะไร ถ้าสังคมยังได้ประโยชน์"** ซึ่งหมายความว่า ในระยะยาวการแก้ปัญหาที่เรื้อรังนี้จะยากลำบากขึ้นไปอีก

แผนต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่นในแผน CSR

พลันที่ คณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.) ร่วมกับสมาคมส่งเสริมสถาบันกรรมการบริษัทไทย (IOD) และภาคีเครือข่ายต่อต้านทุจริตคอร์รัปชั่น มีแนวคิดที่จะให้บริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ทุกบริษัทต้องเสนอ **"แผนต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่น"** รวมอยู่ในความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR) ที่ต้องแสดงอยู่ในรายงานข้อมูลประจำปี (แบบ 56-1) ก็ได้รับเสียงตอบรับจากบริษัทจดทะเบียนฯ จำนวน 224 บริษัท และได้รับความสนใจจากสังคมในวงกว้าง

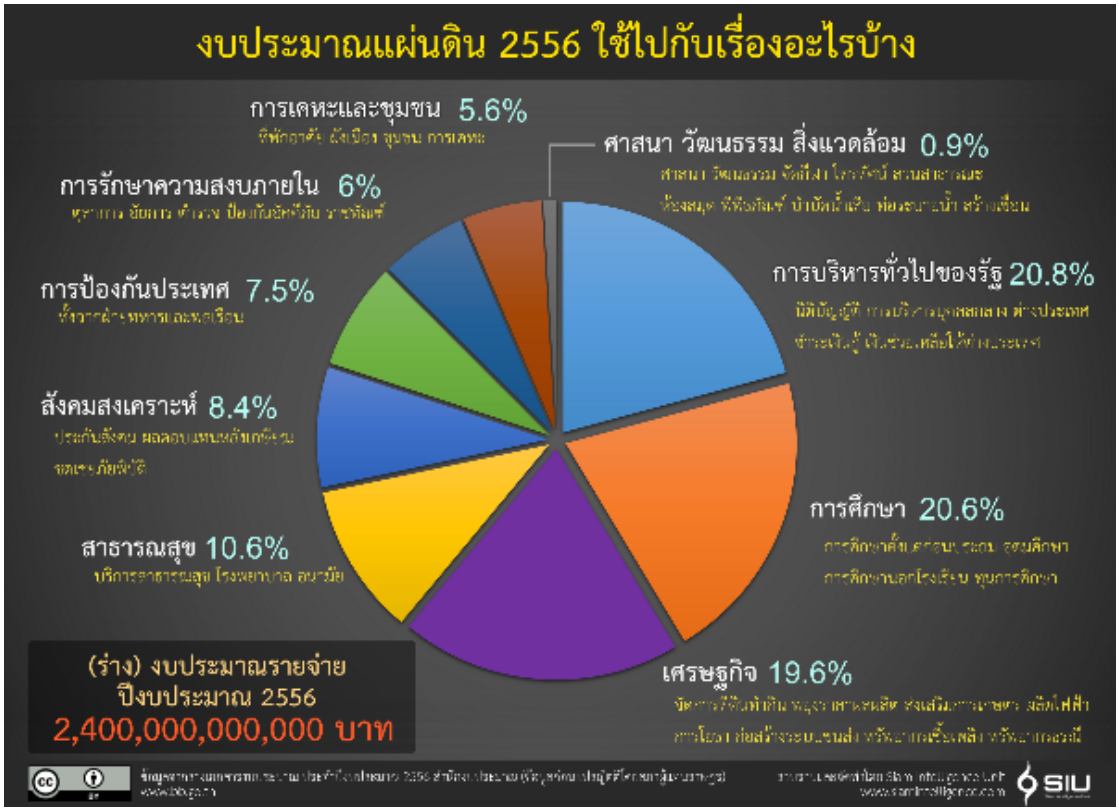

ชาลี จันทนยิ่งยง

แนวคิดนี้เป็นแนวคิดใหม่ ที่แม้จะมีผู้เกี่ยวข้องมาก แต่ก็ยังมีความเข้าใจน้อย **"แผนต่อต้านทุจริตคอร์รัปชั่น"** ที่ ก.ล.ต. กำหนดให้บริษัทจดทะเบียนทุกแห่งต้องทำ จะช่วยแก้ปัญหาคอร์รัปชั่นได้อย่างไร? น่าจะเป็นคำถามแรกๆ ที่คนส่วนใหญ่สงสัย

ชาลี จันทนยิ่งยง รองเลขาธิการ ก.ล.ต. ผู้มีบทบาทสำคัญในแนวคิดนี้ เล่าว่า แนวคิดนี้เกิดขึ้นในฐานะที่ ก.ล.ต. เป็นหนึ่งในสมาชิกขององค์กรต่อต้านคอร์รัปชั่น และมีอำนาจในการควบคุมบริษัทจดทะเบียนได้ในบางเรื่อง จึงมีการเสนอให้บริษัทจดทะเบียนฯ มีแผนต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่น รวมทั้งการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการทุจริตคอร์รัปชั่น ในรายงานประจำปี ซึ่งนับเป็นก้าวสำคัญของการแก้ปัญหาเรื่องนี้อย่างจริงจัง

"เรื่องคอร์รัปชั่นมันเป็นองค์ประกอบในการทำเรื่อง CSR ที่ถูกต้องอยู่แล้ว เพราะบริษัทต้องรับผิดชอบต่อพนักงาน ต่อผู้ค้า ต่อผู้ถือหุ้น ต่อใครๆ ออกไปรวมถึงสังคม ถึงสิ่งแวดล้อม โดยในนั้นมันก็มีเรื่องไม่ทุจริตคอร์รัปชั่นรวมอยู่ด้วย เราพยายามจะผลักดันให้บริษัทจดทะเบียนทำสิ่งที่เรียกว่า CSR inprocess ก็คือ ทำเรื่อง CSR ทั้งกระบวนการทำธุรกิจของบริษัท ไม่ใช่แค่เรื่องไปบริจาคเงิน หรือกิจกรรมอะไรต่างๆ คือ CSR inprocess มันมีหัวข้อหนึ่งคือ ต้องไม่ทุจริตคอร์รัปชั่น เราก็พยายามบอกบริษัทจดทะเบียนว่า CSR ที่ถูกต้องทำอย่างไร และสองให้เขาเปิดเผยในรายงานประจำปีเรื่องการทำ CSR แต่นี่เป็นการเปิดเผยโดยสมัครใจ ใครจะเปิดเผยมากหรือน้อยก็ได้ โดยเพียงแต่เราจะมีไกด์ไลน์ให้ว่าหัวข้อที่ควรจะเปิดเผยเป็นแบบนี้ๆ"

รองเลขาธิการ ก.ล.ต. เล่าว่า ในการดำเนินงานเรื่องนี้ ได้แบ่งการทุจริตคอร์รัปชั่นออกเป็น 2 แบบ ได้แก่ **หนึ่ง** เอกชนต้องให้สินบนเจ้าหน้าที่รัฐเพื่อได้งาน และ **สอง** เอกชนต้องให้สินบนเจ้าหน้าที่รัฐเพื่อให้งานเดิน ไม่โดนดอง ไม่โดนกลั่นแกล้ง ซึ่งข้อที่สองนี้ ทำให้การแก้ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชั่นเป็นไปได้ยาก เนื่องจากบริษัทส่วนใหญ่ตกอยู่ในประเภทที่สอง และไม่อยากเปิดเผยข้อมูลเพราะเกรงผลกระทบต่อการดำเนินงานของบริษัท ซึ่ง ก.ล.ต. ก็ต้องช่วยแก้ปัญหาในจุดนี้ด้วย

*"บทบาทของ ก.ล.ต. ก็พยายามทำทั้งสองด้าน ด้านหนึ่งก็ด้วยความสมัครใจ ให้เขารู้ว่า วันหนึ่งเขาจะต้องค่อยๆ เปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปีของเขาว่า มีนโยบายในเรื่องนี้อย่างไร จะทำมากน้อยแค่ไหน เป็นลำดับขั้นอย่างไร เราไม่ได้แค่ประกาศให้คุณอยากเปิดเผยแค่ไหนก็ได้ แต่เราไปขอความร่วมมือจากสมาคมผู้ลงทุน ทั้งที่เป็นสถาบันและรายย่อย ว่าเวลาไปประชุมแต่ละปีให้ไปจี้ถามเรื่องนี้ด้วย ว่าเขาได้ดำเนินการอะไรไปถึงไหน ซึ่งมันก็จะไปสร้างแรงกดดันว่าผู้ถือหุ้นของคุณก็จะมาจี้ถาม บริษัทจะอยู่เฉยๆ ไม่ทำอะไรเลยไม่ได้ อีกด้านหนึ่งเราก็ต้องบอกว่า เขาจะต้องเตรียมตัวรับมืออย่างไร ไกด์ไลน์คร่าวๆ ก็คือ **หนึ่ง** คุณควรจะมีนโยบายให้ชัดเจนตั้งแต่ระดับบอร์ด **สอง** เมื่อมีนโยบายแล้วก็ต้องมีการกำหนดขั้นตอนวิธีการ **สาม** เมื่อมีวิธีการแล้วก็ควรจะมีการปฏิบัติจริงตามที่กำหนด และ**สี่** ควรจะมีการเปิดเผยข้อมูลเพื่อให้สามารถตรวจสอบได้ ซึ่งก็จะมีคนคอยตามจี้ตามถามคุณว่ามันคืบหน้าไปถึงไหน เราเองก็จะเอาข้อมูลพวกนี้ไปประมวล หรือสื่อมวลชนก็อาจจะเอาไปนำเสนอ เช่น ในเซกเตอร์แบงค์ ใครได้รับการรับรองแล้วบ้าง อาจจะมีอยู่ 2 แบงค์ มันก็จะเกิดแรงกดดันทางสังคมว่า ทำไมแบงค์อื่นถึงไม่ทำ"*

> กระบวนการนี้คือ การแยกแยะคนที่ดีแต่พูดว่า ผมไม่เอาคอร์รัปชั่น ผมไม่ทุจริต แต่จริงๆ กระบวนการในบริษัทของคุณไม่เคยมีระบบอะไรที่จะทำให้มั่นใจได้ว่า คุณจะไม่ทุจริตคอร์รัปชั่นจริงๆ

กล่าวโดยสรุป **"แผนต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่น"** ที่บริษัทจดทะเบียนต้องนำเสนอแผน CSR ในรายงานประจำปี นอกจากจะนำเสนอแนวทางการต่อต้านทุจริตของบริษัทแล้ว ยังต้องมีการเปิดเผยข้อมูลบางส่วนที่บริษัทได้ **"จ่าย"** ให้กับเจ้าหน้าที่รัฐเพื่อให้สามารถดำเนินการได้ ซึ่งในส่วนนี้จะใช้ความสมัครใจของแต่ละบริษัท แน่นอน การเปิดเผยข้อมูลเหล่านี้ ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เพราะการยินยอมเปิดเผย **"ตัวเลข"** ย่อมต้องส่งผลกระทบหลายด้านต่อการดำเนินธุรกิจ

"บรรษัทภิบาล" แนวทางที่บริษัทควรดำเนินการ

ตรรกะของการทุจริตคอร์รัปชั่นมีอยู่ว่า **"หากไม่มีคนให้ ก็ไม่อาจมีคนรับ"** เพราะหากบริษัทเอกชนไม่ให้ เจ้าหน้าที่รัฐก็ ไม่อาจทุจริตได้ แต่การจะเอาผิดกับฝ่ายที่เรียกรับ ก็ไม่ใช่สิ่งแรกที่บริษัทจะทำ ซึ่งหากจะถามหาเหตุผลที่ชัดเจนก็คงไม่พ้นคำตอบเรื่องผลประโยชน์ทางธุรกิจ

"บรรษัทภิบาล" หรือ Corporate Governance เป็นแนวคิดที่เกิดขึ้นในสังคมไทยมานานพอสมควร ในความหมายที่แคบจะหมายถึง การกำกับดูแลกิจการที่ดี ซึ่งเป็นแนวนโยบายที่บริษัทจะใช้ควบคุมการดำเนินธุรกิจ แต่ในความหมายที่กว้าง บรรษัทภิบาลย่อมรวมไปถึงการเป็นส่วนหนึ่งของธรรมาภิบาล หรือการดูแลสังคมด้วย

หากการทุจริตคอร์รัปชั่น คือ **"ภาพลบ"** ที่ควรเร่งแก้ไข ขจัดทิ้ง บรรษัทภิบาลก็คือ **"ภาพบวก"** ที่ควรเร่งเสริมสร้างให้แข็งแรงขึ้น แต่หากบริษัทใดยังต้องเกี่ยวข้องกับการคอร์รัปชั่นอยู่ การจะสร้างบรรษัทภิบาลให้เกิดขึ้นจริง ย่อมเป็นไปไม่ได้ ในจำนวนบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์จำนวน 487 แห่ง (ข้อมูล ณ วันที่ 6 กันยายน 2556) มีบริษัทที่ตอบรับนโยบายของ ก.ล.ต. จำนวน 224 แห่ง แต่ในจำนวนนี้มีเพียง 2 บริษัทที่ผ่านการประเมินและได้รับการรับรองเป็นสมาชิกแนวร่วม ได้แก่ **บริษัท ปูนซิเมนต์ไทย จำกัด (มหาชน)** และ **บริษัท สมบูรณ์แอ็ดวานซ์ จำกัด (มหาชน)** ซึ่งทั้งสองบริษัท นับเป็นบริษัทชั้นแนวหน้าของประเทศไทย มีชื่อเสียงในระดับภูมิภาค

การเริ่มต้นทำบริษัทของตนให้เป็นบรรษัทภิบาลนั้น ไม่ใช่แนวทางที่ยากเย็นจนไม่อาจจะทำได้ อีกทั้งไม่ใช่แนวทางที่บริษัทใหญ่ๆ เท่านั้นถึงจะทำได้ บริษัททุกขนาด ทั้งที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ ไม่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ ไม่ว่าจะเป็นบริษัทใหญ่หรือเล็กเพียงใด ก็สามารถนำแนวทางของบริษัทที่ประสบความสำเร็จในเรื่องธรรมาภิบาล มาเป็นต้นแบบในการสร้างระบบในองค์กรตัวเองได้เช่นกัน โดยรองเลขาธิการ ก.ล.ต. กล่าวว่า

"คือสองร้อยกว่าบริษัทเขาแค่พูดเฉยๆ ว่าเขายินดีจะเข้าร่วมการต่อต้านคอร์รัปชั่น แต่สองร้อยกว่านี่มันมีอยู่แค่สองบริษัทจดทะเบียนที่ผ่านกระบวนการ คือ ทำจริง ได้ลงมือทำ คนอื่นแค่พูดว่าจะเอาด้วย เขาอาจจะยังไม่ได้ทำอะไรเลย หรือเขาอาจจะค่อยๆ ศึกษาดูว่าคำว่าเอาด้วยต้องทำอะไรบ้าง เขาอาจจะรู้สึกว่า เขาไม่ได้ติดสินบนเพื่อขอสัมปทานอะไร แต่เขาจ่ายให้เจ้าหน้าที่รัฐเพราะอยากให้เป็นกำลังใจ คือ เขาอาจจะคิดอย่างนี้ก็ได้ มันจึงมีคนมาเข้าร่วมกระบวนการน้อยเกินไป

ดังนั้น IOD (สมาคมส่งเสริมสถาบันกรรมการบริษัทไทย) และ ก.ล.ต. กำลังกระตุ้นให้หน่วยงานในตลาดทุนไปเข้ากระบวนการนี้ให้มากขึ้น เช่น กองทุนรวม พวกโบรกเกอร์ เป็นผู้ถือหุ้นควรไปไล่บี้เขาว่า เขาได้เข้ากระบวนการมั้ย ได้ใบรับรองมาหรือยัง อีกด้านหนึ่งเราก็บอกเขาว่า ในฐานะที่คุณอยู่ในตลาดหลักทรัพย์ คุณก็ควรที่จะไปเข้ากระบวนการของ IOD เพื่อจะให้ได้ใบรับรอง ไม่อย่างนั้นถ้าคุณไปยกมือถามเขา แล้วเขาถามกลับมาว่าคุณได้หรือยัง มันก็จะขายหน้าเขา"

รองเลขาธิการ ก.ล.ต. ยังกล่าวย้ำอีกว่า บริษัทจดทะเบียนต้องเตรียมตัวเพื่อจะช่วยกันแก้ปัญหาเรื่องนี้ให้หมดไป ถ้ามีบริษัทที่ผ่านการรับรองจาก IOD มากขึ้นเรื่อยๆ จะกดดันให้บริษัทอื่นๆ ต้องดำเนินการ ซึ่งไม่ใช่เพียงแค่นั้น แต่ทาง ก.ล.ต. ยังต้องมีการติดตามผลอย่างสม่ำเสมอ และสร้างกระแสกดดันทางสังคมจากหลายๆ ด้านด้วย

"กระบวนการนี้คือ การแยกแยะคนที่ดีแต่พูดว่า ผมไม่เอาคอร์รัปชั่น ผมไม่ทุจริต แต่จริงๆ กระบวนการในบริษัทของคุณไม่เคยมีระบบอะไรที่จะทำให้มั่นใจได้ว่าคุณจะไม่ทุจริตคอร์รัปชั่นจริงๆ ตามที่เรียนคือ สี่ขั้นตอนที่บริษัทต้องทำเพื่อให้ได้ใบรับรอง ถ้าบริษัทไหนทำได้ เขาก็จะได้ใบรับรอง ในอีกด้านหนึ่งเราก็ไปไล่บี้คนที่เรียกร้อง คนที่แบมือรับ"

จากเอกสาร **"บรรษัทภิบาล SCG"** ของ บริษัท ปูนซิเมนต์ไทย จำกัด (มหาชน) และ **"นโยบายการกำกับดูแลกิจการที่ดี"** ของสมบูรณ์ กรุ๊ป ซึ่งสามารถดาวน์โหลดได้จากเว็บไซต์ของบริษัท แสดงให้เห็นถึง การให้เห็นความสำคัญของบรรษัทภิบาลของบริษัท และความชัดเจนในแนวนโยบาย ซึ่งเอกสารของทั้ง 2 บริษัท มีรายละเอียดที่ชัดเจน ทั้งโครงสร้างของคณะกรรมการบริษัท บทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบ การประชุมของคณะกรรมการ การประเมินผล การปฏิบัติต่อผู้ถือหุ้น การปฏิบัติต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย การเปิดเผยข้อมูล ฯลฯ ซึ่งนอกจากจะเปิดเผยต่อผู้ถือหุ้นแล้ว ยังเปิดเผยต่อคนทั่วไป ตลอดจนบริษัทอื่นๆ ที่สนใจจะนำแนวทางของบริษัทไปปรับใช้กับบริษัทของตนเอง ก็สามารถจะนำไปเป็นตัวอย่างได้เช่นกัน

"กลไกด้านกฎหมาย" อีกหนึ่งความพยายามในการแก้ไข

นอกจากกำหนดให้บริษัทจดทะเบียนต้องส่งแผนต่อต้านการทุจริตแล้ว กลไกอีกประการหนึ่งที่น่าจะเข้ามาช่วยแก้ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชั่นได้อย่างมีประสิทธิภาพได้แก่ **"ร่างพระราชบัญญัติการอำนวยความสะดวกในการพิจารณาอนุญาตของทางราชการ พ.ศ...."** ซึ่งอยู่ระหว่างการดำเนินการโดยสำนักงานกฤษฎีกา รองเลขาธิการ ก.ล.ต. เปิดเผยว่า เป็นร่างกฎหมายจำนวน 38 มาตรา ที่เกิดขึ้นจากแนวคิดของรัฐบาลสมัยหนึ่งที่ต้องการแก้ไขปัญหาทุจริตคอร์รัปชั่นในระบบราชการ โดยกำหนดขั้นตอนการดำเนินงานให้เกิดความสะดวกรวดเร็ว และจะทำให้การเรียกรับสินบนทำได้ยากขึ้น

"มีรายงานของธนาคารโลกเรื่อง DoingBusiness ซึ่งเปรียบเทียบการทำธุรกิจในประเทศต่างๆ ว่า ประเทศไหนดีที่สุด ประเทศไหนมีปัญหามากที่สุด แล้วประเทศไทยก็เป็นประเทศหนึ่งที่อยู่ค่อนมาทางท้ายๆ คือ ยังไม่ดี หลายเรื่องก็เป็นอุปสรรค โดยเฉพาะเรื่องคอร์รัปชั่น เมื่อประมาณสองปีก่อนรัฐบาลให้สำนักงานกฤษฎีกาไปดูว่าจะแก้ไขปัญหาตรงนี้ได้อย่างไร สำนักงานกฤษฎีกาได้ร่างออกมาเป็นกฎหมายใหม่ฉบับหนึ่งชื่อ ***ร่างพระราชบัญญัติในการอำนวยความสะดวกในการพิจารณาอนุญาตของทางราชการ*** *สาระก็คือ ต่อไปนี้หน่วยงานราชการจะไปเก็บเรื่อง ดองเรื่องของใครที่เขามาขออนุญาตโดยไม่ตอบอะไรเป็นเวลานานๆ ทำไม่ได้"*

ร่างกฎหมายฉบับดังกล่าวนี้ได้กำหนดว่า หนึ่ง หน่วยงานของราชการทุกแห่งที่มีหน้าที่อนุญาตขึ้นทะเบียนต่างๆ ต้องทำคู่มือประชาชนเพื่อชี้แจ้งว่า ในการไปติดต่อกับหน่วยงานจะต้องเตรียมเอกสารอะไร ต้องดำเนินการอย่างไร ขณะเดียวกันหน่วยงานราชการก็ต้องเขียนให้ชัดเจนว่า เมื่อดำเนินการตามขั้นตอนยื่นเอกสารแล้ว จะได้การตอบรับภายในกี่วันและหากยังไม่สามารถดำเนินการให้เสร็จตามระยะเวลาดังกล่าว เจ้าหน้าที่จะต้องแจ้งให้ทราบถึงสาเหตุ ขั้นตอนเหล่านี้ จะเป็นการสร้างแรงกดดันให้กับหน่วยงานรัฐ

"การกำหนดว่าจะเสร็จภายในกี่วันไม่ใช่เขียนตามอำเภอใจ 90 วันหรือ 180 วัน เพราะอีกด้านหนึ่งเขาต้องกำหนดในคู่มือประชาชนว่าจะใช้เวลานานเท่าไร เขาก็ต้องส่งไปให้ กพร. แล้ว กพร. ก็ต้องมาดูว่ามันเหมาะสมหรือไม่ เกินความจำเป็นหรือเปล่า กฎหมายนี้ก็มีเจตนารมณ์ที่ดี ที่จะสร้างแรงกดดัน และจะแก้ปัญหาที่รัฐไม่อำนวยความสะดวกให้กับประชาชนที่มายื่นขออนุญาต ในองค์กรต่อต้านคอร์รัปชั่นก็คุยกันว่าถ้าผลักดันให้กฎหมายนี้ออกมาได้มันก็จะช่วยแก้ปัญหาให้ภาคเอกชน"

"ความกล้าหาญที่ท้าทายของภาคเอกชน"

การแก้ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชั่นที่ผ่านมา อาจเพราะกลไกของภาครัฐไม่เอื้ออำนวยให้สามารถแก้ปัญหาจากภายในได้ประสิทธิภาพในการเคลื่อนงานที่สูงกว่าจึงกลายเป็นการเคลื่อนไหวของภาคเอกชนที่ได้ดำเนินการต่อเนื่องมาเป็นเวลาหลายปีและมี

> จริยธรรมเป็นเรื่องของ rule of conduct ในการทำอาชีพต่างๆ จริยธรรมสำคัญเพราะถ้าคุณไม่มีจริยธรรมในอาชีพนั้น มันจะมีธรรมาภิบาลไม่ได้

ความคืบหน้าไปโดยลำดับ จนถึงกับกล้าที่จะประกาศว่า **"ไม่จ่าย"** และกล้าที่จะรุกคืบไปถึงการเปิดเผยข้อมูลตัวเลข หรือหน่วยงานที่มีปัญหาในการเรียกรับสินบน ซึ่งนับเป็นความก้าวหน้าล่าสุดในการเดินหน้าแก้ปัญหาระดับชาติ ซึ่งหากย้อนกลับไปมองที่ต้นตอของปัญหาดังกล่าว เราย่อมปฏิเสธไม่ได้ว่า นี่คือเรื่องของ **"จริยธรรม"** หรือการประกอบสัมมาชีพ อันเป็นหลักของสังคมที่ยึดโยงผู้คนไว้ในกรอบแห่งคุณธรรมความดีงาม

รศ.ศรีศักร วัลลิโภดม นักวิชาการอาวุโส ซึ่งเป็นที่รู้จักในวงกว้างจากผลงานด้านประวัติศาสตร์และมานุษยวิทยา ให้ความเห็นต่อเรื่องธรรมาภิบาลว่า ธรรมาภิบาลเกิดจากจริยธรรม บ้านเมืองมีปัญหาเพราะคนไม่มีจริยธรรม ทำให้เกิดปัญหาความวุ่นวาย นำไปสู่ความล่มสลายของสังคม

"การจะทำงานหรืออาชีพอะไรก็ตาม มันจำเป็นจะต้องมีจริยธรรม ตัวจริยธรรมจะเป็นสิ่งที่ควบคุมให้เกิดธรรมาภิบาล แต่ขณะนี้บ้านเมืองมีปัญหาเพราะไม่มีจริยธรรม ไม่มีศีลธรรม ไม่มีความเป็นปกติ ไม่มีความถูกต้อง

รศ.ศรีศักร วัลลิโภดม

จริยธรรมเป็นเรื่องของ rule of conduct ในการทำอาชีพต่างๆ

จริยธรรมสำคัญเพราะถ้าคุณไม่มีจริยธรรมในอาชีพนั้น มันจะมีธรรมาภิบาลไม่ได้ ในสมัยโบราณการอบรมทุกอย่างจะต้องมีการไหว้ครู ครูเป็นผู้ประสาทวิชาให้ และกติกาสมัยก่อนเขาจะประสาทวิชาให้เฉพาะคนดีมีคุณธรรมเท่านั้น ซึ่งความมีคุณธรรมก็คือ การทำด้วยความสะอาด สุจริต และเพื่อส่วนรวม นี่คือสิ่งที่เรียกว่าจริยธรรม ซึ่งทั่วโลกไม่มีอย่างนี้ ฝรั่งเขาก็ไม่มี แต่เมืองไทยหลังยุคสฤษดิ์เป็นต้นมา ก็เริ่มเปลี่ยนไปในทางที่ไม่เคารพต่อจริยธรรม เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวมากกว่า พอมันไม่มีจริยธรรมมันก็มีปัญหาขึ้นมา แต่เดิมคนไม่ได้กลัวกฎหมาย เขากลัวสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เขาก็ใช้การสาบาน เมื่อก่อนมันมีการควบคุมอย่างนี้ แต่ตอนนี้มันแตกหมดเลย ไม่มีจริยธรรม ความโปร่งใสมันก็ไม่มี นี่คือปัญหาที่เกิดขึ้น"

รศ.ศรีศักร กล่าวต่อว่า คอร์รัปชั่นมีมาตลอด แต่ไม่มากดังปัจจุบันเพราะกรอบใหญ่ยังคุมได้ ยังกลัวคนในสังคมติฉินนินทา เพราะการทำผิดจริยธรรมจะถูกเพื่อนร่วมงานนินทา สะท้อนให้เห็นว่าบุคคลนั้นมีปัญหาแล้วส่งผลกระทบต่อจิตใจ ซึ่งรวมไปถึงครอบครัว แต่ปัจจุบัน สังคมไทยในยุคที่นายทุนครอบงำประเทศ มีการทำลายศีลธรรมและจริยธรรมกันอย่างเป็นกระบวนการที่เรียกว่า demoralization (การทำให้หมดศีลธรรม) ตามลำดับ เหล่านี้มันเกิดมาตั้งแต่สมัยรัฐบาล มรว.คึกฤทธิ์ ปราโมช สมัยรัฐบาล พลเอกชาติชาย ชุณหะวัน เรื่อยมา เพราะมันถูกสนับสนุนด้วยประชานิยม

อย่างไรก็ตาม รศ.ศรีศักร มองว่า ที่ผ่านมาแม้สังคมจะมองว่านักธุรกิจกับข้าราชการจะมีผลประโยชน์ร่วมกัน แต่การเคลื่อนไหวของภาคเอกชนเพื่อแก้ปัญหาทุจริตคอร์รัปชั่นเป็นสิ่งที่น่าสนใจ และอาจแก้ปัญหาได้จริงหากภาคเอกชนมีความกล้าหาญ

> ถ้าทุกบริษัทมีนโยบายอย่างนี้ และดำเนินการตามแผนที่ตัวเองเขียนขึ้นจริง คอร์รัปชั่นในประเทศไทยก็ควรจะลดลงจริง แล้วก็น่าจะทำให้เกิดภูมิต้านทานในระดับประเทศได้

"มันมีการฮั้วกันมาตลอด พวกพ่อค้าใหญ่ๆ ก็มีเยอะ ถ้าภาคเอกชนกล้าหาญ ก็ทำได้ แต่ที่ผ่านมาภาคเอกชนไม่กล้าจริง" รศ.ศรีศักร กล่าว

ทางด้านนักลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ท่านหนึ่ง แสดงทัศนะต่อการแก้ปัญหาทุจริตคอร์รัปชั่นของ ก.ล.ต. ว่า นักลงทุนส่วนใหญ่ที่เป็นนักลงทุนเก็งกำไรจะไม่เห็นความสำคัญของเรื่องนี้มากนัก เพราะโดยธรรมชาติของนักลงทุนแบบเก็งกำไรจะสนใจที่ตัวเลขมากกว่า

"ยังไม่เข้าใจว่าจะสามารถนำตัวเลขมาแสดงได้อย่างไร ยังไม่ชัดเจนในประเด็นนี้เท่าไร มันแสดงออกมาไม่ได้ หรือเขาจะแสดงได้ยังไง ตัวเลขที่ต้องเอาไปจ่ายใต้โต๊ะ เขาจะแสดงออกมาให้เห็นได้อย่างไร" **วิฑูรย์** นักลงทุนรายย่อยตั้งข้อสงสัยต่อนโยบายของ ก.ล.ต. เขากล่าวอย่างตรงไปตรงมาว่า เรื่องของธรรมาภิบาลหรือการไม่ทุจริต ไม่คอร์รัปชั่นของแต่ละบริษัท ไม่ใช่เรื่องที่นักลงทุนแนวเก็งกำไรอย่างเขาจะให้ความสนใจ เพราะสำหรับนักลงทุนแบบเก็งกำไร สิ่งที่สนใจมีเพียงแค่ข่าวว่าหุ้นตัวไหนจะราคาขึ้นเท่านั้น

"ถ้าเป็นนักลงทุนกลุ่ม VI (Value Investment) เขาจะให้ความสำคัญกับเรื่องพวกนี้มาก แต่สำหรับนักลงทุนที่เป็นนักเก็งกำไร ข้อมูลพวกนี้แทบจะไม่มีความจำเป็นเลย อาจจะสนใจอยู่บ้างแต่ไม่มาก หรือนักลงทุนแนวเทคนิค บางทีเขาก็ลืมดูเรื่องบางอย่างที่เป็นพื้นฐานไปเลย ส่วนตัวก็สนใจน้อยมาก เพราะหลังๆ มานี้ก็เล่นในแบบเก็งกำไร สนใจแค่ว่าหุ้นตัวไหนกำลังจะขึ้นเท่านั้น บริษัทไหนจะมีธรรมาภิบาล ไม่ได้สนใจ ส่วนถ้าพูดถึงธรรมาภิบาลกับผลต่อราคาหุ้น มันก็พูดยาก เราจะทำยังไงถึงจะรู้ว่าบริษัทนี้มันดีจริง หรือไม่ดีจริง หรือสร้างตัวเลขขึ้นมา แล้วบางบริษัทก็ไปจดทะเบียนที่ต่างประเทศ แล้วเข้ามาทำธุรกิจในไทย หรือแม้แต่บริษัทมหาชนของไทยก็ไปลงทุนในต่างประเทศ มันเป็นเรื่องของทุนที่ข้ามไปข้ามมา เราก็ไม่รู้ว่าจะทำได้ยังไง หรือจะมีอะไรที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นบรรษัทภิบาล

ต่อให้เป็นบริษัทที่ผ่านการประเมินจาก ก.ล.ต. แล้ว ได้รับการรับรองแล้ว แต่ไม่มีแนวโน้มว่าหุ้นราคาจะขึ้น เราก็ต้องขาย ถึงจุด cutlost ก็ต้องเอาออก ถ้ามันจะมี ก็จะเป็นเรื่องของภาพลักษณ์ของบริษัท ซึ่งก็อาจจะมีผลอยู่แค่แป๊บเดียวเท่านั้น คือ ถ้ามีข่าวว่าบริษัทนี้เป็นบริษัทที่ดีนะ คนก็อาจจะแห่กันไปซื้อหุ้น หุ้นมันก็จะขึ้นมาแป๊บเดียว แล้วสุดท้ายธรรมชาติของการเก็งกำไร พอทุกอย่างมันซาลง เขาก็จะค่อยๆ ถอยออกมา"

อย่างไรก็ตาม วิฑูรย์ มองว่า การกำหนดให้บริษัทจดทะเบียนต้องทำแผนต่อต้านการทุจริตรวมอยู่ในแผน CSR นี้จะส่งผลต่อภาพลักษณ์ของประเทศอย่างแน่นอน

"ผมว่าเรื่องนี้มันไม่เกี่ยวกับนักลงทุนนะ แต่มันเป็นเรื่องเกี่ยวกับภาพพจน์ของประเทศ คือ นักลงทุนคงไม่สนใจ แต่ภาพพจน์ของประเทศเราจะดีขึ้นมาก แต่ถ้าทุกบริษัทมีนโยบายอย่างนี้ และดำเนินการตามแผนที่ตัวเองเขียนขึ้นจริง คอร์รัปชั่นในประเทศไทยก็ควรจะลดลงจริง แล้วก็น่าจะทำให้เกิดภูมิต้านทานในระดับประเทศได้" วิฑูรย์ กล่าว

ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชั่นเป็นรากแห่งความชั่วร้ายที่ฝังลึกอยู่ในสังคมไทย และฉุดรั้งไม่ให้สังคมไปได้ไกลเท่าที่ควร ส่วนคำว่าธรรมาภิบาลก็เป็นอุดมคติที่ยังเดินไปไม่ถึง จึงดูเสมือนว่าสังคมไทยกำลังอยู่ระหว่างการเปลี่ยนผ่านจากอดีตที่หม่นมัว ไปสู่ปลายทางที่มีแสงสว่าง

"เมื่อไม่มีคนจ่าย ก็ย่อมไม่มีคนรับ" สัจธรรมของการทุจริตคอร์รัปชั่นยังเป็นจริงเสมอในสากลโลก

การเคลื่อนไหวของภาคเอกชนในการแก้ปัญหา นับเป็นความก้าวหน้าครั้งสำคัญที่ภาครัฐและภาคเอกชนต้องเดินไปด้วยกันทั้งขบวน แม้จะไม่ใช่เรื่องง่ายกับการก้าวออกมาจากจุดปลอดภัยแม้ว่าจะต้อง **"จ่าย"** นับเป็นก้าวย่างที่ต้องการความกล้าหาญอย่างมาก

"ถ้าภาคเอกชนกล้าหาญ ก็ทำได้ แต่ที่ผ่านมาภาคเอกชนไม่กล้าจริง" **คำกล่าวของ รศ.ศรีศักร เสมือนจะเป็นคำท้าทายที่ต้องก้าวข้าม**

องค์กรความโปร่งใสสากลได้ให้ความหมายคำว่า **"คอร์รัปชั่น"** (Corruption) ไว้ว่า หมายถึง การใช้อำนาจที่ได้มาโดยหน้าที่ในการหาประโยชน์ส่วนตัว โดยองค์กรความโปร่งใสสากลได้ระบุถึงกรณีต่างๆ ที่จะสามารถเกิดขึ้นในการคอร์รัปชั่นของภาครัฐได้ ดังนี้

1. **การคอร์รัปชั่นขนาดใหญ่** (Grand corruption) - เป็นการกระทำของเจ้าหน้าที่รัฐระดับสูงเพื่อบิดเบือนนโยบายหรือใช้อำนาจรัฐในทางมิชอบ เพื่อให้ผู้นำหรือผู้บริหารประเทศได้รับผลประโยชน์จากการใช้ทรัพยากรของชาติ
2. **การคอร์รัปชั่นขนาดเล็ก** (Petty corruption) - เป็นการกระทำของเจ้าหน้าที่รัฐระดับกลางและระดับล่างต่อประชาชนทั่วไป โดยการใช้อำนาจที่ได้รับมอบหมายในทางมิชอบ
3. **การติดสินบน** (Bribery) - เป็นการเสนอ การให้ หรือสัญญาว่าจะให้ผลประโยชน์ ทั้งในรูปของเงิน สิ่งของ และสิ่งตอบแทนต่างๆ เพื่อเป็นแรงจูงใจให้เกิดการทำผิดกฎหมายหรือศีลธรรมอันดี
4. **การยักยอก** (Embezzlement) - คือการที่พนักงานหรือเจ้าหน้าที่ในองค์กร นำเงินหรือสิ่งของที่ได้รับมอบหมายให้ใช้ในราชการ มาใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตนหรือเพื่อกิจกรรมอื่นที่ไม่เกี่ยวข้อง
5. **การอุปถัมภ์** (Patronage) - เป็นรูปแบบหนึ่งของการเล่นพรรคเล่นพวก ด้วยการคัดเลือกบุคคลจากสายสัมพันธ์ทางการเมือง (connection) เพื่อเข้ามาทำงานหรือเพื่อให้รับผลประโยชน์ โดยไม่คำนึงถึงคุณสมบัติและความเหมาะสม
6. **การเลือกที่รักมักที่ชัง** (Nepotism) - เป็นรูปแบบหนึ่งของการเล่นพรรคเล่นพวก โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐจะใช้อำนาจที่มีในการให้ผลประโยชน์หรือให้หน้าที่การงานแก่เพื่อน ครอบครัว หรือบุคคลใกล้ชิด โดยไม่คำนึงถึงคุณสมบัติและความเหมาะสม
7. **ผลประโยชน์ทับซ้อน** (Conflict of interest) - คือการขัดกันระหว่างผลประโยชน์ส่วนตัวกับผลประโยชน์ส่วนรวม

SR

ที่มา : http://thaipublica.org/2012/12/corruption-perceptions-index-1/

สัมภาษณ์พิเศษ
ดร.สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์

คอร์รัปชั่น คือ "ไวรัส"

หากจะไล่เรียงรายชื่อนักวิชาการที่วิพากษ์นโยบายของรัฐบาลอย่างแหลมคมมาโดยตลอด ทั้งยังเป็นนักวิชาการที่มีบทบาทสำคัญในการนำเสนอข้อมูลเชิงวิชาการเพื่อแก้ไขปัญหาทุจริตคอร์รัปชั่น ชื่อของ **ดร.สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์** ประธานสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย หรือ TDRI ก็น่าจะเป็นลำดับต้นๆ ที่หลายคนคิดถึง เมื่อจะต้องสนทนากันเรื่องของธรรมาภิบาล ดร.สมเกียรติ จึงให้ทัศนะที่น่าสนใจพร้อมๆ กับให้ความหวังว่า การแก้ไขปัญหาเรื่องการทุจริตคอร์รัปชั่นในสังคมไทย มีการพัฒนาและมีความร่วมมือจากหลายฝ่าย

"...ถึงแม้เราจะดูถอยหลังไปหลายก้าวมาก แต่มันก็มีกระบวนการ มีตัวอย่างด้านบวกอยู่..."

ดร.สมเกียรติ กล่าวเปิดการสนทนา ก่อนจะเสริมด้วยตัวอย่างสั้นๆ ที่สนับสนุนว่า แม้ประเทศไทยจะยังมีปัญหาทุจริตคอร์รัปชั่นมาก แต่ที่ผ่านมา ปัญหาก็ลดลงไปมากเช่นกัน และเราก็ยังหวังได้ว่า มันจะดีขึ้นไปอีกในอนาคต

ธรรมาภิบาลของภาครัฐ กับธรรมาภิบาลของภาคเอกชน ที่เรียกว่า "บรรษัทภิบาล" มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันอย่างไร

ธรรมาภิบาลของภาคเอกชนโดยทั่วไปที่พูดกันมันจะมีความหมายแคบที่สุดคือ ทำยังไงให้เกิดประโยชน์ต่อผู้ถือหุ้นแค่นั้น แต่ความหมายแคบๆ นี้ก็ยังเชื่อมโยงต่อธรรมาภิบาลภาครัฐอยู่ แต่คนมักจะเข้าใจว่า ถ้าจ่ายสินบน จ่ายใต้โต๊ะแล้วจะทำให้การทำธุรกิจดีขึ้น ผลกำไรมันดีขึ้น แม้ว่าจะทำให้ธรรมาภิบาลในภาครัฐของสังคมมันเสียไป แต่ผลตอบแทนของบริษัทสูงขึ้น แต่ผมเชื่อว่าในหลายประเทศรวมทั้งประเทศไทย เมื่อใช้คำว่า **"บรรษัทภิบาล"** เราไม่ได้ใช้ความหมายแคบขนาดนั้น เพราะผู้ที่เกี่ยวข้องไม่ใช่แค่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholder) อย่างเดียว ยังมีส่วนอื่นด้วย เช่น รอบนอกมีเจ้าหนี้ ซัพพลายเออร์ คนงาน คนที่เกี่ยวข้อง และชั้นนอกสุดก็คือสังคม กระแส CSR ที่ผ่านมามันเป็นตัวที่ชี้ให้เห็นว่าคำว่า Corporate Governance หรือบรรษัทภิบาล ต้องคิดถึงเรื่องสิ่งแวดล้อม เรื่องสังคม ซึ่งธุรกิจก็คิดในส่วนนี้มากขึ้น และผมก็อยากให้เครดิตกับภาคธุรกิจด้วย ถ้ากลับมามองบรรษัทภิบาลในความหมายแคบๆ ว่า ทำอย่างไรให้ผู้บริหารมีความรับผิดชอบ (accountable) ต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียแล้วเกิดผลกำไร คือ return on equity สูงที่สุด แต่หากธุรกิจทำอะไรที่ผิดกฎหมาย หรือสร้างปัญหา สุดท้ายแล้วการเติบโตนั้นก็ไม่ยั่งยืน จะมีข่าวมาตลอด เดี๋ยวถูกตรวจสอบ เดี๋ยวถูกลงโทษ แล้วก็เสียชื่อเสียง ยิ่งถ้าเป็นสินค้าประเภทอุปโภคบริโภค (consumer brand) ถ้าภาพลักษณ์ไม่มีความตรงไปตรงมาก็จะทำธุรกิจได้ยาก แต่ถ้าเป็นสินค้าที่ขายผู้ผลิตด้วยกัน ความเป็นห่วงเรื่อง brand image มันอาจจะไม่เยอะขนาดนั้น

มีระบบอะไรที่จะตรวจสอบได้ว่า บริษัทนั้นๆ มีความเป็นธรรมาภิบาลจริงๆ

มันก็มีหลายระบบนะครับ เช่น ระบบตรวจสอบภายใน Internal Audit มีระบบบริหารความเสี่ยงต่างๆ รวมถึงระบบจากภายนอก เช่น ข้อกำหนดของผู้ซื้อจากต่างประเทศ ยกตัวอย่าง ผู้ผลิตเสื้อผ้าให้กับห้างสรรพสินค้าหรือแบรนด์เนมใหญ่ๆ ในโลกอย่างวอลมาร์ท หรือจะคำนึงถึงชื่อเสียงและภาพลักษณ์ ฉะนั้น ซัพพลายเออร์จะถูกตรวจสอบจากบายเออร์อย่างเข้มงวด โดยจะมีการส่ง auditor ตรวจสอบอย่างละเอียดตั้งแต่ไม่มีการใช้แรงงานเด็กหรือเอาเปรียบแรงงาน การมีสวัสดิการที่ดีพอสมควร สภาพการทำงาน ปลอดภัย การรักษาสิ่งแวดล้อม เป็นต้น ไม่ใช่แค่ว่าผลิตสินค้าได้ดี ราคาถูก ส่งมอบตรงเวลาเท่านั้น แต่ต้องมีธรรมาภิบาลในความหมายกว้างด้วย เหล่านี้คือ กลไกของเครื่องมือที่มีอยู่

ปัญหาของ Corporate Governance แบบไทยคืออะไร

ทำอย่างไรให้ผู้ถือหุ้นรายย่อยมีอำนาจตรวจสอบถ่วงดุลผู้ถือหุ้นรายใหญ่ได้ เนื่องจาก ผู้ถือหุ้นรายย่อยมีผลประโยชน์ไม่มากพอที่จะไปตรวจสอบถ่วงดุลกับรายใหญ่ ฉะนั้น จึงมีข้อเสนอคล้ายๆ กับว่า ถ้ามีตัวกลางอย่างเช่น กองทุนรวม หรือสถาบันการเงินอะไรต่างๆ เข้าไปถือหุ้นและตรวจสอบด้วยก็จะทำให้ถ่วงดุลได้มากขึ้น แต่ถ้าจะให้ดีกว่านั้น สังคมโดยรวมซึ่งประกอบด้วย พนักงาน ซัพพลายเออร์ ลูกค้า ผู้บริโภค ประชาชน NGOs ประชาสังคม สื่อมวลชน เข้ามาตรวจสอบถ่วงดุล เพื่อทำให้บรรษัทภิบาลที่ดีคือ Good Corporate Governance กลายเป็น Good Governance คือ อยากให้มองไปไกลกว่าแค่บริษัท

ขณะนี้เรื่องของคอร์รัปชั่น เราเริ่มเห็นแนวโน้มการเกิดกลุ่มต่างๆ ออกมาต่อต้าน ซึ่งแต่เดิมภาพของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการต่อต้านคอร์รัปชั่นก็คือ หน่วยงานภาครัฐที่มีอำนาจตามกฎหมาย เช่น ปปช. (คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ) กับ ปปท. (คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ) แต่การทำงานไล่จับขโมยไม่สามารถประสบผลสำเร็จ ต้องมีการป้องกันและมีประชาสังคมเข้าร่วม มิติในการต่อต้านการคอร์รัปชั่นจึงหลากหลายขึ้น ซึ่งก็มีตัวอย่างรูปธรรมหลายเรื่อง เช่น กรณีทุจริตยา เป็นกรณีที่ภาคประชาสังคมมีส่วนช่วยทำให้สังคมไทยเกิดความสนใจในเรื่องนี้ แล้วในที่สุดก็สามารถเอาคนผิดที่เป็นระดับรัฐมนตรีมาลงโทษได้ตามกฎหมาย หรือกรณีคลองด่าน ที่เป็นเรื่องเป็นราวขึ้นมาก็เป็นผลจากการดำเนินการของภาคประชาสังคม

หลังสุดเราก็เห็นว่ามีภาคธุรกิจเข้ามาเกี่ยวข้อง แต่เดิมก็คือ นำโดยหอการค้า สมัย**คุณดุสิต นนทะนาคร** ต่อเนื่อง มาถึง**คุณประมนต์ สุธีวงศ์** แล้วพัฒนาเป็น **"มูลนิธิองค์กรต่อต้านคอร์รัปชั่น"** แต่สภาพสังคมไทยตอนนี้น่าเป็นห่วง โดยเฉพาะความแตกแยกทางการเมือง เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผมคิดว่า การต่อต้านทุจริตคอร์รัปชั่นลดประสิทธิภาพลงไป เพราะเมื่อมีการกล่าวหาว่ามีการคอร์รัปชั่น มีการตรวจสอบกัน คนก็มองว่าเป็นเรื่องของเกมการเมืองที่ฝ่ายหนึ่งดิสเครดิตอีกฝ่ายหนึ่ง มากกว่าที่จะมาร่วมกันมองว่าคอร์รัปชั่นเป็นปัญหาของเสื้อทุกสีคนทุกฝ่ายจะต้องมาช่วยกันแก้ไข สรุปแล้วตัวผมก็เห็นว่า มันมีบางด้านที่มันคืบหน้า บางด้านที่มันคงที่ และบางด้านที่มันอาจจะถอยหลังไปบ้าง

การเติบโตของธรรมาภิบาลในภาคเอกชนจะช่วยเหลือธรรมาภิบาลในภาครัฐได้อย่างไร

พูดให้เข้าใจกันง่ายๆ ก็คือ คำพูดที่บอกว่า **"ถ้าไม่มีคนจ่าย มันก็ไม่มีคนรับ"** ความพยายามจะให้บริษัทจดทะเบียนต้องทำ Code of Conduct (จรรยาบรรณทางธุรกิจ) การเปิดเผยข้อมูลก็สะท้อนแนวคิดตรงนี้ว่าเรื่องคอร์รัปชั่นมันตบมือข้างเดียวไม่ดัง ที่ผ่านมาเราไปเพ่งแต่ภาครัฐที่รับเงินสินบน แต่ไม่สนใจคนจ่ายสินบน ถ้าอย่างนี้มันก็แก้ปัญหาได้ยาก ผมคิดว่าเรื่องการต่อต้านคอร์รัปชั่นพวกเราต้องสรุปร่วมกันก็คือ มันเป็นของที่ไม่หยุดนิ่ง เปรียบเสมือนไวรัส เราอย่าไปคิดว่ามันมีสายพันธุ์เดียว แต่มันมีหลายสายพันธุ์ที่ต้องมีวัคซีนหลายขนานป้องกัน เช่น การจัดอีเว้นท์ ซึ่งในระยะหลังมีเยอะมาก สังเกตว่างานอีเว้นท์จะไม่เหมือนกับงานก่อสร้างซึ่งมีกลไก มีราคากลางในการควบคุม แม้จะไม่สามารถป้องกันคอร์รัปชั่นได้หมดแต่ก็ทำได้ยาก แต่งานออร์แกไนซ์จัดงานอีเว้นท์ มันไม่ได้มีราคากลาง ไม่ได้มีรูปแบบที่ตายตัว มันก็เลยเป็นจุดที่เรียกว่า หากินกันได้ง่าย หรือการทำระบบซอฟต์แวร์ซึ่งก็ไม่มีตัวตนเหมือนกับการซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์อย่างเดียว มันไม่มีราคากลาง ทำให้การคอร์รัปชั่นในเรื่องพวกนี้ง่ายขึ้น

มีทิศทางใดในการสร้างธรรมาภิบาลที่ควรจะสนับสนุนให้เข้มแข็งขึ้น

กรณี การให้เปิดเผยข้อมูล คือ การไปโฟกัสที่เอกชนคนจ่ายสินบน ผมคิดว่าเป็นความเคลื่อนไหวที่น่าสนใจ เช่น กำหนดให้บริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ต้องเปิดเผยว่า จะมีมาตรการป้องกันหรือดูแลสอดส่องไม่ให้เกิดการคอร์รัปชั่นในบริษัทตัวเองได้อย่างไร แต่การจะได้ผลหรือไม่ได้ผลขึ้นอยู่กับสองฝ่าย คือ regulator ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (ตลท.) และ คณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และ

> “...อย่าไปมองว่าจิ๊กซอว์ตัวเดียว มันจะแก้ปัญหาได้หมด มันต้องมีแรงหนุนเสริมจากสังคม จากสื่อเข้าไปตรวจสอบด้วย...”

ตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.) ในฐานะเป็นผู้ที่ดูแลตลาดต้องบังคับกดดันให้มีการเปิดเผยข้อมูลและตรวจสอบด้วยในเวลาเดียวกัน สังคมก็ต้องให้ความสนใจ หากพบว่ามีบริษัทที่จ่ายใต้โต๊ะอยู่เป็นประจำแต่กลับเปิดเผยข้อมูลว่า บริษัทของตนมีความโปร่งใส เป็นธรรมาภิบาล ไม่จ่ายใต้โต๊ะ ถ้าพบอย่างนี้ สื่อมวลชนหรือประชาชนก็ต้องช่วยกันส่งเสียงวิพากษ์วิจารณ์ อย่าให้เกิดเหตุการณ์เหมือนกับบริษัทที่เคยเป็นมา เช่น บริษัทที่ประชาชนเห็นว่าน่าจะมีปัญหาเรื่องธรรมาภิบาล แต่กลับได้รับรางวัลบริษัทที่มีธรรมาภิบาลดีเด่นจากหน่วยงานต่างๆ ประกวดทีไรก็บริษัทนี้อีกแล้ว ทั้งที่บริษัทนี้ก็มีเรื่องอื้อฉาวเยอะแยะขณะเดียวกันองค์กรที่ให้รางวัลพวกนี้ก็ต้องทบทวนตัวเองด้วยเหมือนกัน ฉะนั้น กลไกอย่างนี้เป็นกลไกที่ดีอย่ามองข้ามไปว่าจิ๊กซอว์ตัวเดียวมันจะแก้ปัญหาได้หมดมันต้องมีแรงหนุนเสริมจากสังคมจากสื่อเข้าไปตรวจสอบด้วย

ความพยายามที่จะให้มีกลไกทางกฎหมาย เช่น ร่างพระราชบัญญัติการอำนวยความสะดวกในการพิจารณาอนุญาตของทางราชการ พ.ศ. ...น่าจะช่วยอะไรได้บ้าง

เป็นกลไกในการต้านคอร์รัปชั่นอันหนึ่ง คือ มีนักธุรกิจการเงินท่านหนึ่งคือ **คุณบรรยง พงษ์พาณิชย์** ท่านก็เสนอแนวคิดในการแบ่งประเภทคอร์รัปชั่นว่า มันมีหลายแบบมันไม่เหมือนกัน คอร์รัปชั่นแบบที่ภาคธุรกิจไปซื้อความสะดวกโดยการขอใบอนุญาตจากภาครัฐ เช่น ใบอนุญาตต่อเติมอาคารสถานที่ ใบอนุญาตตั้งโรงงาน อะไรต่างๆ อยากทำถูกกฎหมายแต่หน่วยราชการเป็นอุปสรรคจึงต้องจ่ายใต้โต๊ะ อันนี้ก็เป็นคอร์รัปชั่นแบบหนึ่งซึ่งน่าเห็นใจ เพราะว่าธุรกิจต้องดิ้นรนแข่งขัน และไม่ได้อยากทำผิดแต่ถูกราชการดองเรื่อง ถ้าไม่หยอดน้ำมัน เรื่องก็ไม่เดิน แต่กับคอร์รัปชั่นอีกประเภทหนึ่ง คือ ธุรกิจที่แข่งขันกันแล้วไปจ่ายเงินเพื่อให้ตัวเองมีอภิสิทธิ์ที่เหนือกว่าคู่แข่ง ซึ่งผมคิดว่าเป็นคอร์รัปชั่นที่น่ารังเกียจ

การเอาร่าง พ.ร.บ. นี้มาใช้ มันจะช่วยให้ป้องกันการคอร์รัปชั่นแบบแรกได้ คือ จะทำได้ยากขึ้น หน่วยราชการเมื่อรับเรื่องจากประชาชนแล้ว จะต้องมีมาตรฐานในการตอบสนอง เช่น ต้องตอบสนองในเวลาเท่าไร ต้องให้ข้อมูลเอกชน อะไรยังไง ก็จะช่วยให้เอกชนมีน้ำหนักต่อรองกับภาครัฐได้ง่ายขึ้น ช่วยเพิ่มโอกาสในการที่จะได้ใบอนุญาตต่างๆ โดยไม่ต้องจ่ายสินบน แต่ก็จะมีปัญหาในรายละเอียดอีกเยอะ เพราะต่อให้กำหนดระยะเวลาตายตัวไว้ แต่พอถึงเวลาเจ้าหน้าที่รัฐก็อาจจะมีลูกเล่น เช่น บอกว่าเอกสารไม่ครบขอตีเรื่องกลับไป กฎหมายกำหนดว่า 30 วันแล้วต้องตีเรื่องกลับไป แต่พอถึงวันที่ 29 แจ้งว่าเอกสารคุณไม่ครบ พอ 30 วันก็ต้องนับใหม่ อะไรอย่างนี้ มันยังมีลูกเล่นกันอีก

อย่างไรก็ตาม มันก็ถือเป็นก้าวสำคัญ ปัญหาคอร์รัปชั่นไม่ได้มีสูตรสำเร็จเพียงสูตรเดียวอีกทั้งเป็นปัญหาที่ไม่หยุดนิ่ง เปลี่ยนไป ฉะนั้น สังคมต้องเรียนรู้และทำความเข้าใจกับเรื่องเหล่านี้ใจร้อนไม่ได้ ไม่ใช่เรื่องที่สู้ทีเดียวแล้วชนะ จบแล้วจบเลย มันจะไม่มีจบ มันจะต่อเนื่องไป เป้าหมายที่สังคมควรจะมองก็คือ ทำยังไงให้มันแพร่กระจายไปน้อยที่สุด อย่าไปคิดว่าจะปราบปรามได้เด็ดขาด มันไม่มีเหตุการณ์อย่างนั้นเกิดขึ้น ไม่ว่าในประเทศไหน เพราะมันไม่เคยหยุดนิ่ง ในอเมริกาที่พยายามยกเรื่องธรรมาภิบาลมันก็มีคอร์รัปชั่นหลงเหลืออยู่หลายรูปแบบมาก

> “คอร์รัปชั่นอีกประเภทหนึ่ง คือ ธุรกิจที่แข่งขันกันแล้วไปจ่ายเงินเพื่อให้ตัวเองมีอภิสิทธิ์ที่เหนือกว่าคู่แข่ง ซึ่งผมคิดว่าเป็นคอร์รัปชั่นที่น่ารังเกียจ”

ย้อนกลับมาที่คำถามแรก ข้อกำหนดของ ก.ล.ต. ที่ให้บริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ต้องมีแผนต่อต้านคอร์รัปชั่นอยู่ในแผน CSR มันจะทำให้เกิดผลอะไร อย่างไรบ้าง

ต้องลองดูเลยครับและผมคิดว่าคุ้มที่จะลอง แต่สำคัญคือ ไม่ใช่ให้ตลาดหลักทรัพย์และบริษัททำกันไปตามลำพัง รอบนี้มันเป็นการเริ่มของใหม่ ถ้าประชาสังคม ประชาชนช่วยกันท้วงติง วิชาการช่วยกันท้วงติง อย่าให้มันเกิดเหตุการณ์เหมือนกับการมอบรางวัลบรรษัทภิบาล แล้วได้แต่บริษัทซ้ำๆ แล้วเป็นบริษัทที่มีภาพลักษณ์ด้านธรรมาภิบาลค่อนข้างเป็นสีเทา อย่าให้เกิดเหตุการณ์อย่างนั้นอีก อันนี้มันเป็นการ launch product ใหม่ เวลาเราจะออกสินค้าใหม่ ต้องให้เกิด impression ที่ดี สร้างศรัทธาให้คนได้ ฉะนั้น ตอนออกใหม่ๆ ถ้ามีอะไรทำท่าจะผิดทิศผิดทางต้องช่วยกันพูด อย่าให้มันเกิดขึ้นแล้วกลายเป็นมาตรฐานสังคมใหม่ไป

สมมติว่าผมถือหุ้นในบริษัทแห่งหนึ่งอยู่ ผมควรที่จะช่วยดูเรื่องนี้ด้วยได้

ถ้าประชาสังคมตื่นตัวเยอะๆ วิธีการไปซื้อหุ้นในบริษัทต่างๆ ในตลาดหลักทรัพย์ อาจไม่ต้องไปซื้อเยอะหรอกครับ ซื้อมากพอที่จะไปประชุมสามัญผู้ถือหุ้น แล้วก็ไปพูดไปจาเรื่องคอร์รัปชั่นในเวทีอย่างนั้น ถ้าทำการบ้านไปดีๆ นะครับ ถือหุ้นเดียวก็มีน้ำหนักได้

สิ่งที่ผมคิดว่าสังคมจะไม่หมดความหวังก็คือ มันมีพลังของปัจเจกชน พลังของคนตัวเล็กๆ ที่เป็นคนหัวรั้น ซึ่งมีหนังสือที่**คุณสฤณี อาชวานันทกุล** ได้แปลไว้คือเรื่อง **“พลังของคนหัวรั้น”** คือ มีคนที่ไม่ยอมแพ้จำนวนไม่ต้องเยอะเลย มันเปลี่ยนแปลงได้ มันเคลื่อนสังคมได้

อนันตชัย ยูรประถม

CSR กับ ธรรมาภิบาล... ใครใหญ่กว่าใคร

ตอนเริ่มเขียนบทความนี้น่าจะเป็นช่วงที่กระแสของความรับผิดชอบต่อสังคมกำลังร้อนแรงทั้งในประเด็นของความท้าทายในแนวคิดต่างๆ ที่ถาโถมเข้ามา

จากมุมมองเดิมที่เคยให้ไว้กับความรับผิดชอบต่อสังคมของธุรกิจหรือ Corporate Social Responsibility: CSR ที่เห็นว่าเป็นเพียงอุตสาหกรรมการสร้างภาพการสงเคราะห์ การทำให้สังคมและสิ่งแวดล้อมเป็นเพียงเครื่องล้างตัวฟอกสีให้กับธุรกิจ จนถึงมุมที่มองว่า CSR กับธรรมาภิบาลใครใหญ่กว่าใคร (แค่ขึ้นคำถามแบบนี้ก็สะท้อนวิธีคิดของคนในสังคมเราที่ต้องหาว่าใครใหญ่กว่าใครซะก่อน) ผมมองว่าต่างหน้าที่แต่แยกกันไม่ออกเอาง่ายๆ ในหลักการธรรมาภิบาลก็จะบอกให้ธุรกิจต้องมีความรับผิดชอบต่อสังคม สิ่งแวดล้อม และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอย่างเท่าเทียม ในหลักการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมก็จะขาดไม่ได้ถึงการต้องมีธรรมาภิบาล ยิ่งมาตรฐานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมอย่าง ISO 26000 นี่ยิ่งชัดเจนถึงความสัมพันธ์ระหว่างสองส่วนนี้

โมเดลที่แสดงให้เห็นถึงประเด็นความรับผิดชอบต่อสังคมทั้ง 7 ประเด็นจะมีลักษณะเป็นเหมือนกับดอกไม้ วงกลมเกสรตรงกลางคือ ธรรมาภิบาล และประเด็นที่เหลือ ได้แก่ สิทธิมนุษยชน การปฏิบัติต่อแรงงาน สิ่งแวดล้อม การดำเนินธุรกิจอย่างเป็นธรรม ผู้บริโภค การพัฒนาชุมชนและสิ่งแวดล้อม เป็นกลีบดอกไม้ทั้ง 6 ที่ยึดอยู่กับธรรมาภิบาล ซึ่งหมายความว่าการปฏิบัติในประเด็นทั้ง 6 ต้องดำเนินการอย่างมีธรรมาภิบาล

ที่มา : www.csrcom.com

หรือรูปที่แสดงให้เห็นกลไกการดำเนินงานด้านความยั่งยืนสำหรับการรายงานตามแนวทาง Global Reporting Initiatives: GRI ก็แสดงให้เห็นการส่งผ่านเป้าหมาย ค่านิยม กลยุทธ์ขององค์กรมาสู่การกำกับดูแลธุรกิจให้ดำเนินงานอย่างมีธรรมาภิบาล (ระดับคณะกรรมการและผู้นำองค์กร) ซึ่งก็คือ การที่ให้ทุกหน่วยงานมีแนวปฏิบัติอย่างมีความรับผิดชอบ (ระดับหน่วยงาน) และให้พนักงานทุกระดับนำแนวปฏิบัติขององค์กรไปปฏิบัติตามหน้าที่ความสัมพันธ์กันทั้งการกำกับดูแลที่ดีอย่างมีธรรมาภิบาล ความรับผิดชอบต่อสังคม และจรรยาบรรณขององค์กรที่เชื่อมโยงกันในแต่ละระดับลงมา สิ่งเหล่านี้เป็นแนวทางปฏิบัติที่สำคัญ ผมจึงเสียดายที่หลายๆ องค์กรมีทั้งแนวปฏิบัติด้านธรรมาภิบาล แนวทางความรับผิดชอบต่อสังคม คู่มือจรรยาบรรณ แต่ไม่ได้นำมาเชื่อมโยง สร้างความเข้าใจเพื่อให้เกิดการปฏิบัติกันอย่างจริงๆ จังๆ ผลที่ได้เราก็จะเห็นว่าธุรกิจตอบเรื่องธรรมาภิบาลในเชิง Check list ตามแบบทดสอบเพื่อให้ได้คะแนนประเมินดีๆ มี CSR ที่มุ่งเน้นการประชาสัมพันธ์เพื่อให้ดูดี และมีคู่มือที่พนักงานได้รับแจก ลงชื่อรับ จากนั้นก็นำไปเก็บไว้บนหิ้ง

หมายเหตุ
แบบจำลอง ISO26000 สามารถดูได้ที่ http://www.iso.org/iso/home/standards/iso26000.htm
แบบจำลอง GRI สามารถดูได้ที่ https://www.globalreporting.org/reporting/g4/Pages/default.aspx

ที่มา : http://www.ifsworld.com/th-th/solutions/csr-solutions/

ผมถึงคิดว่าประเด็นสำคัญน่าจะอยู่ที่เราจะทำให้องค์กรของเรามีการเชื่อมโยงแนวคิดเหล่านี้เข้าสู่กระบวนการทำงาน เชื่อมไปสู่การทำงานในชีวิตประจำวัน สร้างให้เป็นค่านิยมของพนักงานทุกระดับทุกคน ไม่ใช่เอะอะก็เอาเพียงแค่การตอบคำถามการประเมิน การจัดอันดับเพียงอย่างเดียว สิ่งเหล่านั้นเป็นเครื่องกระตุ้น เครื่องยกระดับให้องค์กรเห็นความสำคัญเป็นอย่างดี มิเช่นนั้นการที่คณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยออกกฎรายงานการเปิดเผยประจำปี (แบบ 56-1) ที่เดิมมีแต่เรื่องทางการเงินให้มีหมวดที่ว่าด้วยความรับผิดชอบต่อสังคมเพิ่มขึ้นจึงสร้างความตื่นตระหนก เพราะความตื่นตัวใช้ไม่ได้กับบางองค์กรที่ผู้นำยังมีคำถามว่า **"ไหนมีกฎข้อไหนมาบังคับบ้าง ถ้าไม่มีก็อย่าพึ่งไปเสียเวลา"** แต่พอมีกฎก็เอาแค่ตามกฎ เอาแค่ผ่านเป็นพอ หรือไม่ก็แห่แหนกันทำเพื่อให้ได้อันดับดีๆ ของอย่างนี้แม้อันดับจะดีแต่ไม่มีการถ่ายทอดพอถึงเวลาที่เกิดปัญหาจริงเราจึงเห็นว่าผลจากการได้โล่ห์ ได้รางวัลต่างๆ ไม่เคยคุ้มครองอะไรได้

เลิกถามเถอะครับว่าอะไรใหญ่กว่าอะไร หรือทำแค่ไหนถึงจะได้รางวัล ปฏิบัติให้ได้ทำให้ดี เรื่องแบบนี้แม้ไม่มีรางวัลก็ได้ใจ ได้การสนับสนุนจากทุกคนไปเองครับ

Opinion

Alex Mavro,
"The Responsibilitator," is Chief of Operations
at the Sasin Centre for Sustainability Management.
Reach him at alex.mavro@sasin.edu

Governance by the Seat of Your Pants

There is a continuing tendency among people new to the sustainability field to become wrapped up in arguments over definitions. And to be sure, there are enough terms to describe the sustainability mindset to become confusing.

We already know that the granddaddy of these contentious descriptives is "corporate social responsibility". This phrase has become so watered down as to mean something different to every audience, from community service to personnel management to environmental care to quality control, and on.

In contrast, in Thailand and many other countries, CSR consistently brings to mind one of two activities: philanthropy or community service. It does not evoke the revisionist worldview that we practitioners maintain will be required for business to thrive in the coming decades.

Not far behind on the confusion scale is "corporate governance". This originally referred to the mechanisms within companies to promote ethics, fairness, transparency, and accountability in their internal dealings. Increasingly, however, the concept's message has been expanded to cover *"every business' responsibilities toward the different stakeholders that provide it with the necessary resources for its survival, competitiveness, and success".*[1]

That is to say, good CG requires that *"the interests of all stakeholders are accorded due regard and consideration and posited as constraints on managerial action and shareholder rights".*[1] Doesn't that picture of CG sound a lot like CSR, to you?

With the meanings of "CSR" and "CG" being blurred into one, there has been no end of attempts to come up with a replacement that conveys the holistic outlook we believe will be necessary to the success of all businesses by the middle of this century.

One of the more popular candidates is "shared value", whose popularity is assured by its newly acquired Harvard pedigree. Another alternative in the United States is "corporate citizenship". For my part, I prefer to talk about "sustainability", a simple-sounding intent still relatively untainted by academic obfuscation.

The take-away from this brief survey of business semantics is that in the end, neither terminology nor vocabulary determines strategy or outcome. Understand the concepts, name them whatever you want, and you are on the road to success.

One colorful description of this road to success comes to us in care of the late great Ray Anderson, Interface's founder and inspiration. He likened the challenge to a 'climb up Mount Sustainability'.

Before that climb begins, one of the first tasks for a company is to assign a vocabulary - to invent one, if necessary - that speaks to the needs of that particular organization and its stakeholders. From then on, all in-house discussions use that cultural dialect, a dialect uninfluenced by outsiders who cannot be expected to understand your own unique set of circumstances.

I have heard claims that today, running a business has become a more complex challenge than it was two or three decades ago. I happen to view this image of the recent past as similar to many memories - made more lovely by the passage of time.

Running a business has always meant being concerned about doing the most good for the most people with the least resources and the least capital investment possible. In the right combination, the result is a profitable company that improves the world around it while offering regular returns to the investors.

Nothing much has changed in that formula, save the terminology. Businessmen have always been concerned about taking care of their people, and businessmen have always been concerned about employee capacity building. However, the techniques some companies have developed to excel on the human resources side are now the new base lines, setting more challenging minimum standards for all.

At the same time, the meaning of "taking care of your people" and "developing them" has changed over time, becoming more encompassing. It is no longer enough to pay a living wage and to make sure employees have sufficient skill sets to accomplish minimum tasks. Today, it is creating a stimulating environment and exposing people to new challenges that keeps them interested, engaged, and committed to the company's success.

When considering the environment, quality control, or risk management, the same considerations and subtle advances are clear.

Ironically, I happen to agree with Milton Friedman's dictum that the business of business is business. Were he alive today, I think he would agree that while the mechanics of business have changed very little, the number of working parts (in the form of stakeholders who must be accounted for) has increased exponentially.

So, perhaps I need to qualify my earlier statement challenging the complexity of today's business. My subjective feeling, however, remains that the influences we now identify were always present and accounted for... they simply were not parsed and articulated.

Like an airplane pilot of old, yesterday's business leader flew by the seat of his pants. Today's manager has a flight panel of statistical instruments to guide him. Neither the science of flying nor the basics of business have changed one iota. What has changed is our understanding. And our terminology.

[1] Both quotes concerning the definition of corporate governance are available online from CG AND CSR SYNERGIES AND INTERRELATIONSHIPS.

เล่าเลือกมา

ดร.ไสว บุญมา

อุปสรรคของการตีฝ่า การพัฒนาระดับกลาง

ในช่วงเดือนกว่าๆ มานี้ สื่อและสังคมออนไลน์พูดถึงเรื่องกับดักของการพัฒนาที่ฝรั่งเรียกว่า Middle Income Trap กันอีกครั้ง ผู้พูดต่างอ้างถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดภาวะนั้นซึ่งได้แก่ เมื่อพัฒนาไปได้ระดับหนึ่ง ประเทศกำลังพัฒนามักพัฒนาต่อไปเป็นประเทศก้าวหน้าที่มีรายได้สูงไม่สำเร็จ บางประเทศตกอยู่ในภาวะล้มลุกคลุกคลาน หากอ่านขั้นตอนของการพัฒนาตามสายตาของนักเศรษฐศาสตร์รุ่นเก่าเช่น W.W. Rostow ประเทศเหล่านั้นพัฒนาไปถึงขั้นที่เรียกว่าพร้อมจะ **"ทะยานบิน"** (Take-off) แต่บินขึ้นจากพื้นจนลอยตัวต่อไปไม่สำเร็จ จึงทำได้แค่วิ่งไปตามพื้น หรือบินขึ้นได้ชั่วระยะสั้นๆ แล้วต้องลงมาอาศัยการวิ่งไปตามพื้นอีกครั้งและเป็นเช่นนั้นสลับกันไป ปัจจัยที่มักอ้างกันโดยทั่วไปว่าทำให้เกิดภาวะเช่นนั้นได้แก่ ค่าแรงในประเทศที่พัฒนาไปถึงระดับกลางเพิ่มขึ้นจนแข่งขันกับประเทศที่ยังพัฒนาล้าหลังและค่าแรงยังต่ำกว่าไม่ได้ แต่ในขณะเดียวกันก็ไม่สามารถแข่งขันกับประเทศก้าวหน้าที่ผลิตสินค้าจากนวัตกรรมใหม่ๆ หรือที่ใช้เทคโนโลยีแบบสลับซับซ้อนมากๆ ได้เพราะไม่มีความสามารถสูงพอ ถ้าจะพัฒนาต่อไป ประเทศเหล่านั้นจะต้องลงทุนสูงมากทั้งในด้านการศึกษา การแสวงหานวัตกรรมและเทคโนโลยีใหม่ๆ และการพัฒนาปัจจัยพื้นฐาน เกาหลีใต้มักถูกอ้างถึงว่าทำได้แม้จะไม่มีใครชี้ชัดได้ว่าเกาหลีอิงทฤษฎีที่เรียกว่า **"การกระทุ้งใหญ่"** (Big Push) และ

> "พมแน่ใจว่าพมไม่มีทางที่จะกระตุ้นคนไทยให้ใส่ใจกับเรื่องศีลธรรมจรรยาในกระบวนการพัฒนาได้ คนไทยโดยทั่วไปรับความฉ้อฉลได้และพร้อมที่จะสยบให้คนมีทรัพย์ แม้จะเป็นที่ยอมรับกันว่าคนนั้นฉ้อฉลก็ตาม"

"**การขยายตัวแบบไม่สมดุล**" (Unbalanced Growth) ของนักเศรษฐศาสตร์รุ่นเก่า Paul Rosenstein-Rodan และ Albert Hirschman หรือทฤษฎีที่เรียกว่า "**การขยายตัวแบบสมดุล**" (Balanced Growth) ของ Ragnar Nurkse สิ่งที่ไม่มีใครพูดถึงได้แก่ ความฉ้อฉล (Corruption) ซึ่งมักมีอยู่สูงกว่าในประเทศกำลังพัฒนาเมื่อเทียบกับประเทศที่ก้าวหน้าแล้ว ความฉ้อฉลมีทั้งในภาคเอกชนและภาครัฐ มันเป็นการละเมิดกฎเกณฑ์ของสังคมซึ่งมีทั้งในรูปของกฎหมายและในรูปของศีลธรรมจรรยา มันมักเพิ่มต้นทุนขึ้นไปอย่างมีนัยสำคัญ ส่งผลให้ประเทศที่มีความฉ้อฉลสูงไม่สามารถแข่งขันกับประเทศที่มีความฉ้อฉลต่ำกว่ามากๆ ได้

หรืออาจมองได้ว่า การพัฒนาเปรียบเสมือนการสร้างตึก จะสร้างให้สูงขึ้นไปเท่าไร จะต้องเสริมฐานให้แข็งแกร่งขึ้นเท่านั้น แม้จะเป็นที่ยอมรับกันว่าความฉ้อฉลเป็นตัวเจ้าปัญหา แต่องค์กรเพื่อการพัฒนา เช่น ธนาคารโลก มักไม่พูดถึงโดยตรง หากเลี่ยงไปใช้คำว่า "**ธรรมาภิบาล**" (Good Governance) หลังเกิดวิกฤติเศรษฐกิจปี 2540 ผมพยายามอธิบายให้คนไทยฟังว่าวิกฤตินั้นเป็นอาการของวิกฤติทางศีลธรรมจรรยา ทว่าไม่มีใครฟังหรือได้ยิน ต่อมาผมเสนอให้พิจารณาเรื่องฐานทางศีลธรรมจรรยาในกระบวนการพัฒนาโดยใช้คำว่า "**ไอเอ็มเอฟ**" (IMF) เพื่อโยงถึง "**ไอเอ็มเอฟ**" ซึ่งกำลังเป็นที่เกลียดชังของคนไทยในตอนนั้นผ่านหนังสือชื่อ "**ไอเอ็มเอฟ ไอเอ็มเอ็ฟ ไอเอ็มเอฟ**" (อาจดาวน์โหลดได้จากเว็บไซต์ของมูลนิธินักอ่านบ้านนา www.bannareader.org หรือ จากคลังข้อมูลสาธารณะ www.openbase.in.th) IMF ที่ผมใช้ในการอ้างถึงฐานของการพัฒนาย่อมาจากคำว่า Insufficient Moral Foundation หรือ "**ฐานทางศีลธรรมจรรยาไม่แข็งแกร่งพอ**" มิใช่จาก International Monetary Fund ซึ่งเป็นองค์การที่คนไทยชิงชัง ประเทศจำนวนมากพัฒนาต่อไปไม่ได้เพราะฐานทางศีลธรรมจรรยาไม่แข็งแกร่งพอ หลังเวลาผ่านไปกว่า 13 ปี ผมได้พูดถึงเรื่องนี้อีกครั้งทั้งในสังคมออนไลน์และในสื่ออื่น ปฏิกิริยาที่โต้ตอบกลับไปทำให้ผมแน่ใจว่าผมไม่มีทางที่จะกระตุ้นคนไทยให้ใส่ใจกับเรื่องศีลธรรมจรรยาในกระบวนการพัฒนาได้ คนไทยโดยทั่วไปรับความฉ้อฉลได้และพร้อมที่จะสยบให้คนมีทรัพย์แม้จะเป็นที่ยอมรับกันว่าคนนั้นฉ้อฉลก็ตาม

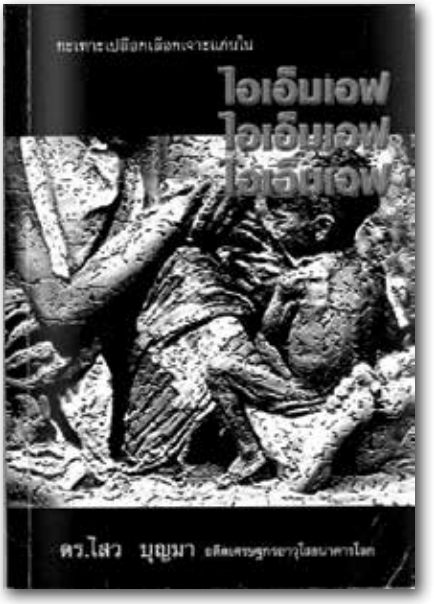

หนังสือ "ไอเอ็มเอฟ ไอเอ็มเอ็ฟ ไอเอ็มเอฟ"

ด้วยเหตุนี้ การที่องค์กรทางธุรกิจหลายแห่งรวมตัวกันออกมาต่อต้านความฉ้อฉลอาจได้ผลเพียงน้ำน้อยย่อมแพ้ไฟ นั่นหมายความว่า เมืองไทยจะติดอยู่ในกับดักของประเทศพัฒนาระดับกลางต่อไปอีกนาน การสรุปเช่นนี้มิได้ตั้งใจจะให้ผู้ทำตามกฎหมายและศีลธรรมจรรยาท้อถอย หากอยากจะบอกเพียงว่าอย่าคาดหวังสูงเกินไปนัก การต่อต้านความฉ้อฉลต้องใช้ความอดทนและความแน่วแน่สูงมาก

มีผู้แย้งเสมอว่าประเทศที่ออกจากกับดักไปได้ เช่น เกาหลีใต้ ก็มีความฉ้อฉล แน่ละ นั่นเป็นความจริง แต่การที่ศาลเกาหลีกล้าตัดสินประหารชีวิตอดีตประธานาธิบดีที่ฉ้อฉลและประธานาธิบดีที่ถูกกล่าวหาว่าฉ้อฉลไปกระโดดภูเขาตายเพราะความอับอายน่าจะชี้บ่งถึงความแตกต่างระหว่างเกาหลีใต้กับอีกหลากหลายประเทศที่ยังติดอยู่ในกับดัก

CSR กับธรรมาภิบาลโลก

หนึ่งในคำนิยามที่มีผู้บัญญัติไว้หลากหลายของ CSR (Corporate Social Responsibility) คือ "ความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมขององค์กร ด้วยการดำเนินธุรกิจภายใต้หลักจริยธรรม (Ethics) และการจัดการที่ดี หรือธรรมาภิบาล (Good Governance) มีความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมทั้งในระยะสั้นและระยะยาว เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน"

สถานการณ์ธรรมาภิบาลโลก ชาติตะวันตกถือตนเป็นต้นแบบของธรรมาภิบาล แต่วิกฤติเงินยูโรและหนี้สิน รวมทั้งสงครามอิรักและอัฟกานิสถาน สั่นคลอนศรัทธาในสถาบันต่างๆ ของตะวันตก ขณะเดียวกันมุมมองต่อโลกต่อตะวันตกก็เปลี่ยนไปเช่นกัน โดยก่อนหน้านี้ มีการใช้เกณฑ์วัดระดับธรรมาภิบาลเฉพาะกับชาติกำลังพัฒนาและชาติอุตสาหกรรมใหม่เท่านั้น แต่ปัจจุบันใช้เป็นเกณฑ์วัดมาตรฐานแม้กับซีกโลกนี้ด้วย การเปลี่ยนแปลงอีกประการหนึ่งคือ การจัดอันดับหรือเปรียบเทียบระดับธรรมาภิบาลเคยทำได้ยาก เพราะแต่ละชาติมีเกณฑ์มาตรฐานแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับปรัชญาการเมือง เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมของตน แต่การเรียนรู้จากกันและกัน กับบทเรียนจากการล่มสลายเพราะการฉ้อฉลของเหล่าบริษัทยักษ์ใหญ่ ช่วยให้เกิดความเข้าใจและมีความพยายามจะลดช่องว่างลง

แนวโน้มของธรรมาภิบาลในยุโรป ยุโรปยังครองแชมป์ธรรมาภิบาลโลก เมื่อ The Bertelsmann Stiftung ของเยอรมนี ใช้ SGI 2011 (The Sustainable Governance Indicators) จัดอันดับ 31 ชาติสมาชิก OECD หรือองค์การความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา กับใช้ BTI 2012 (Bertelsmann Stiftung Transformation Index) จัดอันดับชาติอื่นๆ อีก 128 ชาติ พบว่าสิบชาติแรกที่มีการปกครองดีที่สุดของโลกเป็นชาติยุโรปถึง 7 ชาติ คือ สวีเดน (1) นอร์เวย์ (2) ฟินแลนด์ (3) เดนมาร์ก (5) สวิตเซอร์แลนด์ (6) เยอรมนี (8) และไอซ์แลนด์ (10) การจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันทั่วโลก ปี 2013-2014 (the Global Competitiveness Report) โดย WEF (World Economic Forum) มี 6 ชาติยุโรปติดกลุ่มสิบอันดับแรก คือ สวิตเซอร์แลนด์ (1) ฟินแลนด์ (3) เยอรมนี (4) สวีเดน (6) เนเธอร์แลนด์ (8) และอังกฤษ (10) ส่วนองค์กรความโปร่งใสสากล หรือ TI เผยดัชนีชี้วัดภาพลักษณ์คอร์รัปชั่นปี 2012 (Corruption Perceptions Index) พบว่าเดนมาร์กกับฟินแลนด์

http://forumblog.org/2013/09/top-ten-most-competitive-economies-in-asia-pacific/

มีคอร์รัปชั่นน้อยที่สุด ครองที่ 1 ร่วมกับนิวซีแลนด์ ได้ 90/100 คะแนน แนวโน้มของธรรมาภิบาลในสหรัฐฯ และลาตินอเมริกา สหรัฐฯ เชื่อมั่นมานานว่าอยู่แถวหน้าในเรื่องนี้ แต่การล่มสลายของบริษัทชั้นนำ เช่น Enron Corporation กับ Worldcom เมื่อปี 2001 ทำให้ต้องหันมาสนใจจริงจังมากขึ้น

ในการจัดอันดับชาติที่มีการปกครองดีที่สุดปี 2011 สหรัฐฯ ติดอันดับ 13 ตามหลังยุโรปถึง 9 ชาติ ส่วนความสามารถในการแข่งขันทั่วโลกปี 2013 นั้น สหรัฐฯ ติดอันดับ 5 เป็นรอง 3 ชาติยุโรป คือ สวิตเซอร์แลนด์ (1) ฟินแลนด์ (3) และเยอรมนี (4) ขณะที่ดัชนีชี้วัดภาพลักษณ์คอร์รัปชั่นปี 2012 ซึ่ง 2 ชาติยุโรปครองแชมป์ร่วมกับนิวซีแลนด์นั้น สหรัฐฯ ตามมาห่างๆ ที่อันดับ 19 ได้ 73/100 คะแนน ธรรมาภิบาลในลาตินอเมริกายังไม่ค่อยพัฒนา อันดับดีที่สุดของภูมิภาคนี้เรื่องความสามารถในการแข่งขันปี 2013 คือ ชิลี (34) แย่สุดคือ เวเนซูเอล่า (134) ภูมิภาคนี้ร่ำรวยทรัพยากรธรรมชาติ แต่ส่วนใหญ่มีรัฐบาลคอร์รัปชั่นไร้ประสิทธิภาพ หนี้สินท่วมประเทศ อัตราเงินเฟ้อสูง และชอบใช้นโยบายประชานิยมหาเสียงจนเกิดวิกฤติซ้ำซ้อนลุกลามไปทั่ว บางชาติขาดชำระหนี้ต่างชาติในวิกฤติการเงินปี 2001 ชาติชั้นนำทางเศรษฐกิจของโลกกับองค์การต่างๆ ต้องช่วยกันปฏิรูปและฟื้นฟูระบบเศรษฐกิจให้

แนวโน้มของธรรมาภิบาลในทวีปออสเตรเลีย ทวีปนี้กำลังไปได้สวย นิวซีแลนด์ได้เปรียบในตลาดโลกเพราะอยู่ระหว่างสหรัฐกับเอเชีย เป็นชาติแรกในโลกที่เริ่มต้นการซื้อขายในแต่ละวัน เสถียรภาพทางการเมืองและธรรมาภิบาลส่งผลดีต่อธุรกิจ ดัชนีชี้วัดภาพลักษณ์คอร์รัปชั่นปี 2012 ระบุว่าคอร์รัปชั่นน้อยที่สุด ได้ 90/100 คะแนน เท่ากับเดนมาร์กและฟินแลนด์

ออสเตรเลียสามารถพัฒนาเศรษฐกิจที่เคยมีปัญหาให้ขยายตัวได้อย่างต่อเนื่องในช่วง 20 ปีนี้ เพราะปฏิรูประบบเศรษฐกิจอย่างจริงจัง และมีธรรมาภิบาลที่ดี นิวซีแลนด์กับออสเตรเลียติดอันดับ 4 และ 9 ตามลำดับ ในการจัดอันดับสิบชาติแรกที่มีการปกครองดีที่สุดของโลกโดย the Bertelsmann Stiftung ส่วนการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันทั่วโลกปี 2013 นั้น นิวซีแลนด์กับออสเตรเลียครองอันดับ 5 และ 6 ของเอเชีย-แปซิฟิก กับครองอันดับ 18 และ 20 ของโลก

แนวโน้มของธรรมาภิบาลในแอฟริกา เป็นทวีปที่คุกรุ่นด้วยสงคราม การคอร์รัปชั่น และการบริหารงานที่ไม่ดี ชาติที่มีอันดับความสามารถในการแข่งขันปี 2013 ดีที่สุด คือ แอฟริกาใต้ (53) ส่วนชาติที่รั้งอันดับต่ำสุด (148) ทางด้านดัชนีชี้วัดภาพลักษณ์คอร์รัปชั่นปี 2012 นั้น อัฟกานิสถาน กับโซมาเลียรั้งท้ายสุด ได้แค่ 8/100 คะแนน เท่ากับเกาหลีเหนือของเอเชีย

Ibrahim Index of African Governance 2012 ระบุว่า เป็นปีที่ 3 ในรอบ 6 ปี ที่ไม่มีผู้ได้รับรางวัลมูลค่า 5 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ สำหรับผู้นำที่ดีที่สุดและเป็นผู้ส่งเสริมธรรมาภิบาลในแอฟริกา ชาติที่มีธรรมาภิบาลดีสุดในทวีป คือ มอริเชียส ได้ 82.8/100 คะแนน และรั้งท้ายในอันดับที่ 52 คือ โซมาเลีย ได้แค่ 7.2/100 คะแนน สรุปแล้ว ธรรมาภิบาลโดยรวมในทวีปนี้พัฒนาดีขึ้นในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา ยกเว้นในภาคเหนือและภาคตะวันออกของทวีปที่ยิ่งแย่ลง

“ธรรมาภิบาลในลาตินอเมริกายังไม่ค่อยพัฒนา อันดับดีที่สุดของภูมิภาคนี้เรื่องความสามารถในการแข่งขันปี 2013 คือ ชิลี (34) แย่สุดคือ เวเนซูเอล่า (134) ภูมิภาคนี้ร่ำรวยทรัพยากรธรรมชาติ แต่ส่วนใหญ่มีรัฐบาลคอร์รัปชั่นไร้ประสิทธิภาพ หนี้สินท่วมประเทศ อัตราเงินเฟ้อสูง และชอบใช้นโยบายประชานิยมหาเสียงจนเกิดวิกฤติซ้ำซ้อนลุกลามไปทั่ว”

แนวโน้มของธรรมาภิบาลในเอเชีย องค์การนานาชาติเริ่มผลักดันจริงจังเรื่องนี้ในเอเชีย หลังวิกฤติต้มยำกุ้งปี 1997 เพราะเชื่อว่าปัญหาหนึ่งคือขาดธรรมาภิบาล มี 3 ชาติเอเชียติดสิบอันดับแรกของชาติที่มีความสามารถในการแข่งขันปี 2013 คือ สิงคโปร์ (2) ฮ่องกง (7) และญี่ปุ่น (9) ส่วนการจัดอันดับดัชนีชี้วัดภาพลักษณ์คอร์รัปชั่นปี 2012 สิงคโปร์เป็นที่หนึ่งในเอเชียได้ 87/100 คะแนน กับมีเพียง 7 ชาติเอเชียเท่านั้นที่มีคะแนนเกินครึ่ง คือ สิงคโปร์ ฮ่องกง ญี่ปุ่น ภูฏาน ไต้หวัน เกาหลีใต้ และบรูไน ขณะที่ผลการจัดอันดับประเทศที่มีการปกครองดีที่สุดปี 2011นั้น อันดับที่ดีสุดของเอเชียคือญี่ปุ่น (21) ส่วนเกาหลีใต้ (26) **ดร.ศุภชัย พานิชภักดิ์** เลขาธิการการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการค้าและการพัฒนา (อังค์ถัด) ได้กล่าวปาฐกถา **"มองไทยในเวทีโลก"** เมื่อ 27 กรกฎาคม 2012 ที่โรงแรมเซ็นทารา แกรนด์ แอท เซ็นทรัลพลาซ่า ลาดพร้าว เตือนว่า ชาติพัฒนาแล้วกำลังเจอปัญหาเศรษฐกิจอย่างหนักต้องปรับตัวและถอยไปตั้งหลัก อาเซียนคือความหวังของเศรษฐกิจโลก แต่ความไร้ระเบียบและขาดธรรมาภิบาลอาจทำให้เกิดเศรษฐกิจฟองสบู่ซ้ำอีก

แนวโน้มของธรรมาภิบาลในไทย ไทยเริ่มตื่นตัวเรื่องนี้ตั้งแต่ใช้รัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2540 และหลังจากเกิดวิกฤติต้มยำกุ้ง เพราะเชื่อว่าหากนำมาปรับใช้ในทุกด้านจะทำให้ชาติพัฒนา แต่ไทยยังไม่อาจเป็นธรรมาภิบาลอย่างแท้จริงเพราะมีอุปสรรคหลายประการ เช่น ระบบอุปถัมภ์ กลุ่มอิทธิพล และกลุ่มผลประโยชน์ที่ต้องการรักษาสถานภาพเดิมไว้ ฯลฯ ธรรมาภิบาลในภาคเอกชนไทยพัฒนาดีขึ้นในช่วงสิบปีนี้ แต่ธรรมาภิบาลภาครัฐแย่ลงมาพักใหญ่ เพิ่งกระเตื้องขึ้นเล็กน้อยในปีนี้

สมาคมส่งเสริมสถาบันกรรมการบริษัทไทยได้จัดอันดับธรรมาภิบาลของบริษัทจดทะเบียนในไทย พบว่าคะแนนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จาก 50/100 คะแนน ในปี 2001 เป็น 77 คะแนนในปี 2011 แต่การจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันปี 2013 นั้น ไทยเพิ่งเขยิบขึ้นมาอยู่อันดับ 37 หลังร่วงจากอันดับ 28 เมื่อปี 2007 มาอยู่ที่อันดับ 39 ในปี 2011 หรือลดลง11 อันดับในสี่ปี

ไทยยังสอบตกในดัชนีชี้วัดภาพลักษณ์คอร์รัปชั่นปี 2012 ด้วย ได้ 37/100 คะแนน รั้งอันดับ 88 ตกลง 8 อันดับจากปี 2011

อ้างอิงข้อมูล

1. Thai CSR Community 2013 (online) http://www.csrcom.com/csr.php10 September 2013
2. Bertelsmann Stiftung 2011 The Sustainable Governance Indicators (online) http://www.bertelsmann-stiftung.de/cps/rde/xbcr/SID-282EED50-44617D8/bst_engl/xcms_bst_dms_33976__2.pdf 10 September 2013
3. World Economic Forum 2013 the Global Competitiveness Report (online) http://forumblog.org/2013/09/top-ten-most-competitive-economies-in-asia-pacific/ 10 September 2013
4. Transparency Organization 2013 Corruption Perceptions Index (online) http://cpi.transparency.org/cpi2012//10 September 2013
5. Mo Ibrahim Foundation/2012 IIAG (online) http://www.moibrahim foundation.org/interact/10 September 2013

Balancing Bra

บราสำหรับสตรีผู้สูญเสียเต้านม

ปัจจุบัน มะเร็งเต้านมได้กลายเป็นสาเหตุการเสียชีวิตของสตรีไทยเป็นอันดับ 1 โดยพบผู้ป่วยมะเร็งเต้านมปีละ 13,000 คน เสียชีวิตปีละ 4,600 คน อีกทั้งยังพบในผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 40 ปีถึงร้อยละ 33.4 โดยปัจจัยกลุ่มเสี่ยงมีทั้งผู้ที่มีอายุมากขึ้น จากผลสำรวจดังกล่าว **ผลิตภัณฑ์ชุดชั้นในสตรีวาโก้ (Wacoal)** โดย บริษัท ไอ.ซี.ซี. อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด (มหาชน) ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญในการฟื้นฟูสภาพร่างกาย และจิตใจสตรี หลังจากการสูญเสียเต้านมจากโรคมะเร็งเต้านม โดยจัดทำบรารุ่นพิเศษ Balancing Bra (บาลานซิ่ง บรา) บราเพื่อการเติมเต็มให้สตรีผู้สูญเสียเต้านม โดยทำการวิจัยและพัฒนาอย่างต่อเนื่องตลอด 28 ปี เพื่อให้ได้บราและเต้านมเทียมคุณภาพสูงที่เทียบเคียงของจริงมากที่สุด ทั้งขนาด น้ำหนัก และการสัมผัส โดยมี **ธรรมรัตน์ ใชควัฒนา กรรมการผู้ช่วยผู้อำนวยการ บริษัท ไอ.ซี.ซี. อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด (มหาชน)** และ **สมจิตร์ เนติธรรมากร Wacoal Body Clinic บริษัท ไทยวาโก้ จำกัด (มหาชน)** เปิดโรงงานพาลื่อมวลชนรับชมการผลิตโดยละเอียดทุกขั้นตอน

Balancing Bra (บาลานซิ่ง บรา) **บราสำหรับสตรีผู้สูญเสียเต้านม ได้มีการริเริ่มวิจัยและพัฒนา ตัวชุดชั้นในและเต้านมเทียม** เพื่อผู้หญิงกลุ่มนี้มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2524 โดยร่วมมือกับคณะแพทย์ พยาบาล และคนไข้ จนสามารถพัฒนานวัตกรรมการออกแบบที่คำนึงถึงสรีระบริเวณเต้าทรงที่สูญหายไป ตลอดจนบริเวณด้านข้างลำตัว (บริเวณต่อมน้ำเหลือง) ได้เป็นอย่างดี จนได้รับความเชื่อมั่นและไว้วางใจจากคณะแพทย์โรงพยาบาลชั้นนำ ในการแนะนำผู้ป่วยให้เลือกใช้ Balancing Bra พร้อมเต้านมเทียมจากผลิตภัณฑ์ชุดชั้นในวาโก้ เพื่อทดแทนเต้านมที่สูญหายไป โดยมีจุดเด่น ดังนี้

- มีการวิจัยและพัฒนาอย่างต่อเนื่องกว่า 28 ปี เพื่อให้ได้ชุดชั้นในและเต้านมเทียมที่มีความเสมือนจริงมากที่สุดทั้งขนาด น้ำหนัก และการสัมผัส
- ผ่านการตัดเย็บจากผู้เชี่ยวชาญ โดยเครื่องจักรที่ได้มาตรฐานและทันสมัยในทุกขั้นตอน เพื่อให้ได้คุณภาพที่เท่ากันทุกชิ้นงาน ประกอบด้วย 2 ส่วนสำคัญ ได้แก่ เสื้อชั้นในและเต้านมเทียม
- เต้านมเทียม มีคัพไซส์ที่หลากหลายให้เลือก ตั้งแต่คัพเอ-อี รวม 11 ขนาด เพื่อให้ลูกค้าสามารถเลือกได้ตามความต้องการของสัดส่วน
- เต้านมเทียม ได้รับการออกแบบจากเต้านมจริงของสตรี โดยมีลักษณะหยดน้ำแนวนอน เพื่อให้ได้รูปร่างที่เสมือนเต้านมจริงมากที่สุด
- เต้านมเทียม ผลิตจากเส้นใยซอฟต์ไฟเบอร์ บรรจุ Micro Bead และ Micro Foam เพื่อให้มีผิวสัมผัสที่อ่อนนุ่มอย่างเป็นธรรมชาติ และมีน้ำหนักที่สมดุล เพื่อให้เกิดความสมดุลในการทรงตัว ไหล่ไม่เอียง ไม่ปวดคอ ไม่ปวดหลัง รวมถึงป้องกันแผลผ่าตัดจากการเสียดสีหรือแรงกระทบ สร้างความมั่นใจในการแต่งกายและการดำเนินชีวิตประจำวัน
- เสื้อชั้นใน ได้รับการออกแบบให้บริเวณกลางอกและด้านข้างลำตัวสูงกว่าปกติ เพื่อปกปิดรอยแผลและส่วนที่หายไปได้อย่างมิดชิด มีช่องใส่เต้านมเทียมสำหรับผู้ผ่าตัดเต้าข้างขวา ข้างซ้ายหรือทั้งสองข้าง มีให้เลือกตั้งแต่คัพเอ-อี (5 คัพ) ไซส์ 65-95 (7 ไซส์)
- เสื้อชั้นใน ผลิตจากเส้นใยคอตตอนผสมไลครา มีส่วนผสมที่ช่วยรักษาความชุ่มชื้นของผิว และตัดเย็บแบบซ่อนตะเข็บเพื่อป้องกันการระคายเคือง
- เสื้อชั้นใน ถูกออกแบบให้สามารถปกปิดรอยแผลที่ผ่าตัดไปได้อย่างแนบเนียน ด้วยการเลือกใช้วัตถุดิบจากเส้นใยธรรมชาติ ซึ่งจะทำให้ผิวสัมผัสบริเวณเต้าทรงมีแรงยืดหยุ่นดี (Cotton Knit) ลวมใส่แล้วสบายตัว
- เสื้อชั้นใน มีการตัดเย็บตะเข็บที่เรียบเนียน พิถีพิถัน เพื่อการสัมผัสที่ป้องกันการระคายเคืองต่อรอยแผลผ่าตัด โดยหวังเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยสร้างกำลังใจและเติมเต็มความมั่นใจในการใช้ชีวิตประจำวัน เพราะผู้หญิงเหล่านั้นมักขาดความมั่นใจในสรีระที่เปลี่ยนแปลงไป จนเกิดความท้อแท้ ขาดกำลังใจ และไม่อยากเข้าสังคม

Advertorial

BAFS

บาฟส์กับการดำเนินธุรกิจควบคู่กับการร่วมพัฒนาชุมชนและสังคม

"การร่วมพัฒนาชุมชนและสังคมเป็นหนึ่งในกรอบความรับผิดชอบต่อสังคมของกิจการ คือ การร่วมมือและมีส่วนร่วมระหว่างกิจการกับชุมชนและสังคมที่ได้รับผลกระทบจากสถานประกอบการ หรือจากการดำเนินกิจกรรมของกิจการ เพื่อพัฒนาและส่งเสริมความเข้มแข็งตลอดจนฟื้นฟูสังคม วัฒนธรรม ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้กลับมาสมบูรณ์ ทั้งที่เป็นชุมชนและสังคมที่ตั้งอยู่ติดกันหรือใกล้เคียงสถานประกอบการ เสมือนเป็นชุมชนเดียวกัน รวมถึงชุมชนและสังคมที่ตั้งอยู่ห่างไกลออกไป" (สถาบันธุรกิจเพื่อสังคม, 2013)

จากบทความข้างต้นสะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญในการดำเนินธุรกิจควบคู่กับการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมให้กับชุมชนรอบคลังน้ำมันทั้งที่ตอนเมือง เช่น การทำกิจกรรมร่วมกับโรงเรียนดอนเมืองจาตุรจินดา และคลังน้ำมันสุวรรณภูมิ เช่น การทำกิจกรรมร่วมกับโรงเรียนวัดศรีวารีน้อย โรงเรียนวัดหัวคู้ และโรงเรียนปากคลองมอญ เป็นต้น

บาฟส์ได้ตระหนักดีว่าธุรกิจต้องดำเนินไปพร้อมกับสังคมที่ดี ดังนั้น กรอบของการร่วมพัฒนาชุมชนและสังคม ได้แก่ การมีส่วนร่วมของชุมชน การศึกษา และศิลปวัฒนธรรมจริยธรรม การพัฒนาทักษะ และสุขภาพ เป็นต้น

บริษัท บริการเชื้อเพลิงการบินกรุงเทพ จำกัด (มหาชน)
Bangkok Aviation Fuel Services Public Company Limited
171/2 ถนนกำแพงเพชร 6 แขวงดอนเมือง เขตดอนเมือง กรุงเทพ 10210
Tel.(662) 834 8900 Fax.(662) 834 8999 WWW.BAFSTHAI.COM

PRANDA GROUP คว้ารางวัล JNA Award เป็นปีที่ 2 บนเวทีโลก

คุณปราณี คุณประเสริฐ กรรมการผู้จัดการ (สายตลาด) เป็นตัวแทนกลุ่มบริษัท แพรนด้า เข้ารับรางวัล JNA Award 2013 ประเภทการพัฒนาและรับผิดชอบต่อสังคม ที่ประเทศฮ่องกง

PRANDA GROUP **คว้ารางวัล** JNA Award นับเป็นปีที่ 2 โดยปี 2556 นี้ ได้รับการตัดสินใน**รางวัลเกียรติยศ** Sustainability Initiative of the Year บนเวทีโลก

จากความตระหนักดีว่า ความสำเร็จขององค์กรมิได้วัดจากความสามารถในการทำกำไรตัวเลขทางการเงินเท่านั้น แต่ต้องรวมเอาการเป็นผู้ประกอบการที่ดีของสังคมด้วยการดำเนินธุรกิจอย่างมีจริยธรรม และมีส่วนช่วยเหลือสนับสนุนชุมชนรวมทั้งผู้ด้อยโอกาสในสังคมให้ได้รับการพัฒนาและพึ่งพาตนเองได้

ผลจากปณิธานดังกล่าวนี้เอง จึงทำให้ PRANDA GROUP คว้ารางวัลเกียรติยศ "JNA AWARD" เป็นปีที่ 2 จากเวทีระดับโลก รวมถึงรางวัลเกียรติยศ Sustainability Initiative of the Year หรือ ***"การพัฒนาที่ยั่งยืนและรับผิดชอบต่อสังคม" ในฐานะที่บริษัทฯ มุ่งมั่นในการพัฒนาองค์กรโดยยึดหลักความยั่งยืนของธุรกิจเป็นเป้าหมายด้วยการใช้หลักคุณธรรม จริยธรรมเป็นเครื่องนำทาง*** โดยการมอบรางวัลดังกล่าวจัดขึ้นอย่างสมเกียรติ ณ โรงแรมแกรนด์ไฮแอท ประเทศฮ่องกง

JNA Award จัดโดย Jewellery News Asia สื่อที่ได้รับความเชื่อถือจากวงการอัญมณีและเครื่องประดับทั้งในภูมิภาคเอเชียและจากนานาชาติมายาวนาน 30 ปี และ UBM ผู้จัดงาน International Trade Fair ระดับโลก อาทิ เช่น Hong Kong Jewellery & Gem Fair นับเป็นงาน Trade Fair ทางด้านอัญมณีและเครื่องประดับที่มีความสำคัญงานหนึ่งของโลก รางวัลดังกล่าวพิจารณาโดยคณะกรรมการจากสถาบันทางด้านอัญมณีและเครื่องประดับที่มีความอิสระเป็นกลางจากประเทศต่างๆ ของโลก ดังนั้น JNA Award จึงนับเป็นรางวัลอันทรงเกียรติในระดับสากล

รางวัล JNA จึงเสมือนเป็นตัวกระตุ้นแรงบันดาลใจในทางบวก ที่จะนำไปสู่การยกระดับอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับ ผ่านการแบ่งปันความรู้ในอุตสาหกรรม และเป็นการส่งเสริมที่ดีที่สุดของการดำเนินธุรกิจ

ร่วมพันธะสัญญาโลก Global Compact

การให้ความสำคัญต่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนของ PRANDA GROUP เป็นปณิธานตั้งแต่เริ่มแรกของการดำเนินธุรกิจมาโดยตลอด กระทั่งในปี 2545 ได้เข้าร่วมพันธะสัญญาโลก หรือ Global Compact แห่งองค์การสหประชาชาติ นับเป็นบริษัทแรกของไทยที่มุ่งพัฒนาในสี่ประเด็นหลัก คือ สิทธิมนุษยชน มาตรฐานแรงงาน การปกป้องสิ่งแวดล้อม และการต่อต้านการทุจริต

ทั้งนี้ ได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการ Core Value เพื่อให้การสนับสนุนและเสริมสร้างค่านิยมที่ใช้ร่วมกันภายในองค์กรผ่านกิจกรรมต่างๆ อาทิ **ด้านสิทธิมนุษยชน** ภายใต้นโยบายที่ไม่เหยียด เพศ สัญชาติ ศาสนา และความพิการ โดยปัจจุบันมีผู้พิการจำนวน 30 คน คิดเป็นอัตราส่วนระหว่างคนปกติต่อผู้พิการเป็น 60:1 สูงกว่าที่กฎหมายตั้งไว้ คือ 100:1 และร่วมแบ่งปันเครื่องมือ วัสดุ ตลอดจนอุปกรณ์ต่างๆ ให้กับโรงเรียนโสตศึกษา จ.นครปฐม เพื่อใช้ประกอบการเรียนการสอนสาขาวิชาช่างเครื่องประดับอัญมณี ในการส่งเสริมทักษะการงานแก่นักเรียนผู้พิการทางการได้ยิน

ด้านแรงงาน เพราะพนักงานคือ ทรัพยากรอันมีค่าขององค์กร บริษัทฯ จึงได้ดำเนินกิจกรรมด้านพัฒนาคุณภาพชีวิตโดยสนับสนุนให้มีโครงการต่างๆ ทั้งสิ้น 9 โครงการ ได้แก่ 1) ศูนย์การเรียนรู้กลุ่มแพรนด้า 2) การศึกษาระบบทวิภาคีและส่งเสริมอาชีพผู้พิการ 3) โครงการพัฒนาคุณภาพชีวิต 4) สหกรณ์ออมทรัพย์ 5) โครงการสร้างสรรค์นวัตกรรม 6) การแบ่งปันและสานประโยชน์สู่สังคมและชุมชน 7) ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก 8) 7 ส. และการประหยัดพลังงาน 9) การแก้ไขปัญหาหนี้สินและให้คำปรึกษาด้านกฎหมาย รวมถึงเปิดห้องสมุดแห่งการเรียนรู้ สำหรับเป็นแหล่งศึกษาและค้นคว้าหาความรู้

ด้านสิ่งแวดล้อม มีการจัดตั้งคณะทำงานด้านสิ่งแวดล้อม ชื่อโครงการ 7 ส และการประหยัดพลังงาน โดยมุ่งเน้นการรักษาความสะอาดและการอนุรักษ์พลังอย่างยั่งยืน รวมถึงจัดตั้งธนาคารขยะรีไซเคิล นอกจากนี้ ในปีที่ผ่านมา มีการลงทุนกว่า 60 ล้านบาท ในระบบการรีไซเคิลและเพิ่มประสิทธิภาพในการใช้ทรัพยากรเพื่อการผลิตให้ดียิ่งขึ้นอีกด้วย

ด้านการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่น ห้ามมิให้กรรมการ ผู้บริหาร พนักงาน ตลอดจนบุคคลที่สามที่มีความเกี่ยวข้องกับบริษัทฯ กระทำใดๆ ที่ส่อไปในทางคอร์รัปชั่น ไม่ว่าจะโดยการนำเสนอ (Offering) การให้คำมั่นสัญญา (Promising) การขอ (Soliciting) การเรียกร้อง (Demanding) การให้หรือรับสินบน (Giving or accepting bribes)

ผลจากการตั้งมั่นในเจตจำนงค์นี้เอง ได้ทำให้ PRANDA GROUP มีอัตราการเติบโตของรายได้อย่างต่อเนื่อง แม้เศรษฐกิจทั่วโลกจะชะลอตัวและวิกฤตการณ์ในยุโรป แต่บริษัทยังคงรักษายอดขายไว้ได้ที่ 4,177 ล้านบาท ในปี 2555 ซึ่งแทบจะไม่เปลี่ยนแปลงจากปีที่แล้ว และมีกำไรจากการดำเนินธุรกิจเพิ่มขึ้น 15 % นอกจากนี้ การใช้แนวทาง CSR ในการดำเนินธุรกิจของบริษัท ส่งผลให้อัตราการลาออกของพนักงานเหลือน้อยกว่า 2 % ซึ่งต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของอุตสาหกรรม

และนี่คือ PRANDA GROUP บนเส้นทางของการพัฒนาเพื่อความยั่งยืนของคนไทย

เสาวรส มิตราปิยานุรักษ์

ความจริงเรื่องข้าว ใครล่มจม...ใครร่ำรวย

นโยบายรับจำนำข้าวราคาสูงที่รัฐบาลอวดอ้างว่าทำเพื่อช่วยเหลือเกษตรกรให้ได้ลืมตาอ้าปากด้วยงบประมาณหลายแสนล้านบาท นอกจากจะส่งผลให้ประเทศไทยเสียแชมป์ประเทศผู้ส่งออกข้าวอันดับหนึ่งของโลกแล้ว ยังมีผลกระทบต่อห่วงโซ่อุปทานของระบบข้าวทั้งหมดไม่ให้เป็นไปตามครรลองของธุรกิจ ตั้งแต่ห่วงโซ่ชาวนาผู้ปลูกข้าว เจ้าของที่ดินที่ให้เช่าทำนา พ่อค้า โรงสี ตลอดจนถึงผู้บริโภคข้าว

ดูเหมือนว่าปัญหาการรับจำนำข้าว กำลังใกล้จะถูกลืม เครือข่ายธุรกิจเพื่อสังคมและสิ่งแวดล้อม (SVN) จึงจัดเสวนา SVN TALK ในหัวข้อ **ความจริงข้าวประเทศไทย ใครล่มจม...ใครร่ำรวย** เมื่อกลางปีที่ผ่านมา เพื่อตอกย้ำความจริงที่เป็นอยู่และเกิดขึ้นจากหลากหลายมุมมองของพ่อค้า ชาวนา และนักวิชาการ ดังนี้

"การค้าข้าวต้องอาศัยกลไกตลาดเป็นหลัก โดยให้มีการแข่งขันกันระหว่างผู้ซื้อและผู้ขาย" เป็นคำกล่าวของ **นายวิชัย ศรีประเสริฐ** นายกกิตติมศักดิ์สมาคมผู้ส่งออกข้าวไทย มองว่าการใช้กลไกตลาดเป็นเรื่องสำคัญที่สุด หลายประเทศที่รัฐบาลเคยใช้นโยบายกำหนดราคาข้าวและผูกขาดเพียงผู้เดียวต่างก็หันมาใช้กลไกตลาด ไม่ว่าจะเป็นจีน รัสเซีย เวียดนาม หรือแม้แต่พม่า ซึ่งก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 พม่าภายใต้การปกครองของอังกฤษเคยเป็นประเทศที่ส่งออกข้าวมากที่สุดในโลก ก็เพราะใช้กลไกตลาด

"แม้ใครจะมองว่ากลไกตลาดชั่วร้ายอย่างไร แต่ทั่วโลกเจริญขึ้นมาได้ก็ด้วยกลไกตลาดนี่แหละ" นายวิชัย ว่า

ส่วนที่คนทั่วไปมองว่าพ่อค้าเอาเปรียบเกษตรกร และการแข่งขันการตัดราคากันทำให้ราคาสินค้าเกษตรตกต่ำทำให้เกษตรกรยากจน แต่พ่อค้าผู้ส่งออกกลับร่ำรวย นายกกิตติมศักดิ์สมาคมผู้ส่งออกข้าวไทย อธิบายว่า นั่นเป็นเรื่องของ volume ที่ใหญ่

"การผูกขาดการตั้งราคาของรัฐบาล เป็นเรื่องที่ไม่ดี ทำให้รายรับจากการส่งออกข้าวไปต่างประเทศหดหายไปราวปีละ 4-5 หมื่นล้าน และยังต้องเสียค่าดอกเบี้ยในการเช่าโกดัง เกือบ 5 หมื่นล้าน รวมแล้วเป็นแสนล้านบาท"

"สมมติว่าพ่อค้าส่งออกข้าว 1 ล้านตันในราคา 500 เหรียญ ได้กำไรแค่ 1% หรือ 5 เหรียญ แต่เมื่อนำมาคูณกันแล้วจะได้ 5 ล้านเหรียญ จึงดูเป็นกอบเป็นกำ ในขณะที่เกษตรกรที่อยู่ในเขตชลประทานก็ได้กำไรไม่ต่ำกว่า 50% แต่ถามว่าทำไมยังจน นั่นเป็นเพราะชาวนามีที่นาอยู่เพียงไม่กี่ไร่ เมื่อได้กำไรแล้วนำมาคูณก็จะได้เงินนิดเดียว ในทางกลับกัน ค่าเงินบาทที่ผันผวนขึ้นลงไม่แน่นอน ก็อาจทำให้พ่อค้าผู้ส่งออกข้าวขาดทุนได้"

นายกกิตติมศักดิ์สมาคมผู้ส่งออกข้าวไทย กล่าวต่อไปว่า การผูกขาดการตั้งราคาของรัฐบาลเป็นเรื่องที่ไม่ดี ทำให้รายรับจากการส่งออกข้าวไปต่างประเทศหดหายไปราวปีละ 4-5 หมื่นล้าน และยังต้องเสียค่าดอกเบี้ยในการเช่าโกดังเกือบ 5 หมื่นล้าน รวมแล้วเป็นแสนล้านบาท ซึ่งเงินจำนวนนี้น่าจะเอาไปแจกเกษตรกร

บรรยากาศในงาน

ที่ยากจนที่สุดในภาคอีสานดีกว่า แล้วปล่อยให้การค้าข้าวเป็นไปตามกลไกตลาด ให้มีการแข่งขันกันตั้งราคา

ด้านตัวแทนชาวนาจากบ้านกุดชุม จ.ยโสธร **ชุธิมา ม่วงมั่น** ผู้จัดการโรงสีรักษ์ธรรมชาติ ซึ่งเป็นโรงสีชุมชนที่ส่งเสริมให้ชาวบ้านทำเกษตรอินทรีย์และลดละเลิกสารเคมีทุกชนิด มองว่าการทำนาสมัยก่อนเป็นการผลิตเพื่อยังชีพและอาศัยธรรมชาติ มีการเลี้ยงสัตว์เพื่อนำมูลมาใช้เป็นปัจจัยในการผลิตจึงไม่ต้องซื้อหาเหมือนในปัจจุบัน แต่เมื่อมีการส่งเสริมการปลูกข้าวเพื่อการส่งออกตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจ วิธีการผลิตของชาวนาเปลี่ยน หันไปใช้สารเคมี เช่น ปุ๋ยเคมี ยาฆ่าแมลงแทนปุ๋ยธรรมชาติมากขึ้น จึงทำให้ต้นทุนการปลูกข้าวเพิ่มขึ้น

"การใช้ปุ๋ยเคมีอาจจะได้ผลผลิตมากในระยะแรก และต้องเพิ่มปริมาณการใช้มากขึ้นในระยะต่อๆ มา ดังนั้น แม้จะมีผลผลิตสูงขึ้นก็จริงแต่ต้นทุนก็เพิ่มตามไปด้วย ครั้นเวลาขายหากราคาตกต่ำก็ทำให้เกษตรกรมีรายได้น้อยกว่ารายจ่ายที่เกิดขึ้น ผลคือ เกิดปัญหาหนี้สิน และเมื่อเป็นหนี้ก็ต้องหารายได้ไปใช้หนี้ แต่การทำนาไม่พอกิน จึงเกิดการอพยพแรงงานเข้าไปทำงานในเมืองมากขึ้น"

ครั้นมีโครงการรับจำนำข้าวราคาสูง ชาวนาในภาคอีสานซึ่งส่วนใหญ่ทำนาปี ได้ปรับเปลี่ยนวิถีจากทำนาปีเป็นนาปรัง มีการสูบน้ำจากแหล่งน้ำธรรมชาติมาใช้มากจนเกิดปัญหาขาดแคลนน้ำกินน้ำใช้ และเมื่อเกษตรกรนำข้าวไปจำนำก็ไม่ได้ราคาตามที่ตั้งไว้ อย่างข้าวหอมมะลิที่ประกาศรับซื้อ 20,000 บาท อาจจะเหลือแค่ 13,000-14,000 บาท เพราะโดนหักค่าความชื้นและสิ่งเจือปน เมื่อหักลบต้นทุนแล้ว ชาวนายังคงเป็นหนี้เหมือนเดิม และอาจเป็นหนี้มากขึ้น เพราะสินค้าอุปโภคบริโภค ปัจจัยการผลิต ปุ๋ยเคมี ยาฆ่าแมลง ต่างปรับราคาขึ้นหมดแล้ว

ฝ่ายนักวิชาการอย่าง **ดร.นิพนธ์ พัวพงศกร** นักวิชาการเกียรติคุณสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (TDRI) ได้กล่าวถึงนโยบายจำนำข้าวไว้อย่างน่าสนใจว่า รัฐบาลไม่เคยบอกว่าขายข้าวในราคาตันละเท่าไร ขายข้าวไปกี่ตัน บอกแต่กำไร-ขาดทุน โดยอ้างมาตลอดว่าเป็นความลับ อีกทั้งการเปิดเผยตัวเลขของกระทรวงพาณิชย์และกระทรวงการคลังก็ไม่ตรงกัน แต่ถ้านำตัวเลขกระทรวงพาณิชย์มาพิจารณา ปรากฏว่าขายข้าวได้กิโลกรัมละ 10.21 บาท แต่ต้นทุนอยู่ที่กิโลกรัมละ 33.62 บาท เท่ากับว่าขาดทุนกิโลกรัมละ 23.41 บาท และถ้านำไปคูณจำนวนข้าวที่รับจำนำ ก็จะเห็นผลการขาดทุนเป็นแสนล้าน

คนที่ได้จากโครงการรับจำนำข้าวแยกเป็นเกษตรกร 60% และ 33% ตกอยู่กับพ่อค้า พรรคพวก

โรงสี และนำไปอุดหนุนประชาชนให้ซื้อข้าวถูกประมาณ 2% ซึ่งนโยบายอุดหนุนผู้บริโภคต้องทำให้ข้าวเปลือกมีราคาแพง ข้าวสารมีราคาถูก ถือเป็นนโยบายการเมืองที่ประสบความสำเร็จแต่ใช้ต้นทุนมหาศาล โดยใช้เงินซื้อข้าวเป็นแสนล้าน แล้วพยายามระบายข้าวออกตลาดในราคาต่ำ เพื่อให้ราคาขายปลีกในตลาดถูก

ดร.นิพนธ์ ยังชี้ให้เห็นถึงกระบวนการทุจริตจำนำข้าวที่ใหญ่ที่สุด นั่นคือ การระบายข้าวออกจากโกดัง โดยวิธีแรกเป็นการระบายข้าวอย่างลับๆ ด้วยการขายข้าวให้นายหน้าในราคาถูก และวิธีที่สอง จากเดิมที่ต้องสีข้าวใน 7 วันแล้วส่งเข้าโกดัง ก็เปลี่ยนเป็นไม่ต้องสี เอาข้าวไม่ว่าจะเป็นข้าวเปลือกหรือข้าวสารไปขายได้เลย แล้วค่อยส่งไปทีหลัง โดยมีตัวช่วยตัวใหญ่ 2 ตัว

ตัวช่วยที่หนึ่งคือ คณะอนุกรรมการกำกับการจำนำ ได้เปลี่ยนกฎเกณฑ์ให้นาปรังไม่ต้องสีแปรสภาพ 7 วัน ถ้าโรงสีไหนมีข้าวเปลือกเยอะ ก็ให้ชะลอไว้ก่อนได้ไม่ต้องส่ง เอาไปขายได้ และตัวช่วยที่สองคือ คณะอนุกรรมการฯ อนุมัติให้กรมการค้าต่างประเทศยอมให้มีการนำเข้าข้าวสารราคาถูกจากประเทศเพื่อนบ้านในช่วงที่มีการจำนำได้ทุกเดือน ทั้งที่เมื่อก่อนจะนำเข้ามาได้เฉพาะเดือนที่ไม่มีการเก็บเกี่ยว นับเป็นการทุจริตระดับสูง ไม่ใช่ทุจริตระดับโรงสี ระดับโกดัง ระดับเกษตรกร แต่เป็นระดับนโยบาย การลดราคาจำนำข้าวจึงเท่ากับเป็นการเฉือนเนื้อชาวนา แต่ปล่อยให้กลุ่มอื่นหากินได้ต่อไป และการที่เวียดนามชิงลดราคาขายข้าวลงเพราะรู้ว่าประเทศไทยจะเลิกนโยบายนี้ นอกจากนี้ ยังมีข้าวอยู่ในโกดังจำนวนมหาศาล ซึ่งรัฐบาลจะไม่รับซื้อข้าวเติมในสต็อกอีก แต่จะเร่งระบายข้าวออกมาแทน ทำให้ราคาข้าวในอนาคตจะรูดลงมา

"สิ่งที่เรากลัวคือ เมื่อราคาลด โครงการรับจำนำข้าวเป็นโครงการที่ซื้อข้าวจากชาวนาทั่วประเทศ 1 ล้านครัวเรือน แต่มีชาวนาอีก 3 ล้านครัวเรือนที่อยู่นอกโครงการ ชาวนาเหล่านั้นจะเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้า เพราะจะขายข้าวได้ในราคาที่ถูกลง" นักวิชาการทีดีอาร์ไอกล่าว

ดร.นิพนธ์ ยังมองอีกว่า เวลานี้ชาวนานาปรังสนใจแต่จะปลูกข้าวให้ได้มากที่สุด ถึงขนาดรื้อสวนรื้อไร่มาขยายที่ทำนา นั่นหมายความว่าพืชผลการเกษตรอื่นๆ

"รัฐบาลไม่เคยบอกว่าขายข้าวในราคาตันละเท่าไร ขายข้าวไปกี่ตัน บอกแต่กำไร-ขาดทุน โดยอ้างมาตลอดว่าเป็นความลับ อีกทั้งการเปิดเผยตัวเลขของกระทรวงพาณิชย์และกระทรวงการคลังก็ไม่ตรงกัน แต่ถ้านำตัวเลขกระทรวงพาณิชย์มาพิจารณา ปรากฏว่าขายข้าวได้กิโลกรัมละ 10.21 บาท แต่ต้นทุนอยู่ที่กิโลกรัมละ 33.62 บาท เท่ากับว่าขาดทุนกิโลกรัมละ 23.41 บาท และถ้านำไปคูณจำนวนข้าวที่รับจำนำ ก็จะเห็นผลการขาดทุนเป็นแสนล้าน"

ของประเทศกำลังจะร่อยหรอ เป็นการทำลายสิ่งที่เรามีอยู่ด้วยการทำนาอย่างเดียว และอนาคตข้าวไทยจะลำบาก เพราะประเทศผู้นำเข้าข้าวรายใหญ่อย่างฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย มีนโยบายเลี้ยงตนเองและอุดหนุนการปลูกข้าวมากขึ้น ทำให้ผู้แข่งมีมากขึ้น แต่ผู้ซื้อจะน้อยลง ฉะนั้น ทางออกของไทยคือ 1. ทำตลาดข้าวคุณภาพที่มีมูลค่าสูง ซึ่งเป็นหนทางที่ยากลำบากมาก และเกษตรกรรายเล็กจะต้องรวมกลุ่มกันและประสานกับกลุ่มผู้บริโภคที่ยินดีซื้อของแพงแต่มีคุณภาพ 2. เกษตรกรไทยที่นับวันจะน้อยลงต้องเป็นเกษตรกรที่มีความรู้ และต้องเป็นเกษตรกรแปลงใหญ่ขึ้น 3. ออกไปจากภาคการเกษตรและไต่เต้าขึ้นไปเป็นชนชั้นกลาง ซึ่งจะทำให้มีที่ดินเหลือมากขึ้น สามารถเอาไปปลูกป่า ปลูกพืชพลังงานและอื่นๆ ได้

ด้าน **ดร.ณรงค์ เพ็ชรประเสริฐ** อาจารย์ประจำหลักสูตรเศรษฐศาสตร์การเมือง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กล่าวว่า นโยบายจะบรรลุได้ต้องควบคู่กับกระบวนการ แต่สำหรับนโยบายจำนำข้าวเพื่อช่วยเหลือชาวนาซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ของชาติให้มีรายได้ดี แม้จะมีการขาดทุนไปบ้างนั้น กระบวนการที่รัฐวางไว้กลับมีรูรั่วมากมาย ในทางเศรษฐศาสตร์การเมือง นโยบายเปรียบได้กับสินค้าของรัฐบาลและผู้บริโภคก็คือเสียง เพราะฉะนั้นเมื่อเป็นสินค้า ก็ต้องมีการลงทุนโฆษณา คือ ประกาศนโยบายดีอย่างนั้นอย่างนี้ แต่แน่นอนว่าย่อมไม่พูดถึงข้อเสียซึ่งหน้าที่ของผู้บริโภคที่ต้องหาเอาเอง ซึ่ง ดร.ณรงค์

ก็มองว่านโยบายจำนำข้าวทำไม่ได้ เพราะปัญหาโครงสร้างพื้นฐานของประเทศไทย

คนส่วนใหญ่มักมองว่าเกษตรกรยากจน แต่ ดร.ณรงค์ พูดถึงข้อเท็จจริงที่เป็นอยู่ว่า ชาวนาบางรายมีที่ดินมากและปล่อยให้เช่าทำนา และสามารถเก็บค่าเช่าได้ถึง 1 ใน 3 ของผลผลิตที่ได้ต่อไร่ ชาวนาบางแห่งในภาคกลางมีรายได้สุทธิถึงเดือนละ 5-6 หมื่นบาท แต่ไม่จ่ายภาษีเพราะเป็นเกษตรกร และจากตัวเลขรัฐบาลที่ระบุว่ามีครอบครัวเกษตรกร 5.78 ล้านครัวเรือนนั้น แท้จริงแล้วมีเพียง 3.9 ล้านครัวเรือน และเป็นชาวนาจริงๆ แค่ 8 ล้านคน และใน 3.9 ล้านครัวเรือนก็เป็นชาวนาอีสาน 2.39 ล้านครัวเรือน ซึ่งส่วนใหญ่ทำนาปีเป็นหลัก

ในการรับจำนำข้าวปี 54-55 ชาวนาปีจะผลิตข้าวได้ 21 ล้านตัน แต่จำนำแค่ 6.95 ล้านตัน แทบจะไม่ถึง 1 ใน 3 ในขณะที่ชาวนาปรัง 6 แสนล้านครัวเรือนจำนำไป 14 ล้านตัน ทั้งที่ผลิตได้ 11 ล้านตัน ได้เงินไป 2 ใน 3 จึงเกิดคำถามว่า 3 ล้านตันนั้นออกมาจากไหน นี่แปลว่าเงินส่วนน้อยไปตกอยู่ที่คนส่วนมาก แต่เงินส่วนมากกลับไปอยู่ที่คนส่วนน้อย แสดงว่าที่รัฐบาลบอกว่าทำเพื่อคนส่วนใหญ่จึงไม่เป็นความจริง

จะเห็นได้ว่าชาวนาปรังที่มีฐานะปานกลาง-รวยจะได้ประโยชน์สูงสุด แต่ชาวนาปีจนๆ แถวอีสานกลับไม่ได้ประโยชน์ เพราะผลิตข้าวโดยเฉลี่ยได้แค่ 8 ตันต่อครัวเรือน ซึ่งส่วนใหญ่จะเก็บไว้กินเอง มีเหลือพอไปจำนำเพียง 2 ตัน และเมื่อนำไปจำนำก็ไม่ได้ราคาตามที่ประกาศ อีกทั้งชาวนาแต่ละคนล้วนเป็นหนี้ ธกส. รายละ 4-5 หมื่นบาท ถ้านำข้าว 2 ตันไปจำนำ ธกส. ก็จะตรวจสอบก่อนว่าชาวนาเป็นหนี้ ธกส. อยู่หรือเปล่า แต่ต่อให้จำนำก็ยังไม่พอใช้หนี้

"ถ้าเราอยากช่วยชาวนาอย่างยั่งยืน ต้องไม่ใช่การรับจำนำข้าว แต่เป็นการลดต้นทุนต่างหาก รัฐบาลควรช่วยดูแลเรื่องราคาปุ๋ย ราคายา ชาวนาเองก็ควรลดต้นทุนด้วยการลดการใช้ปุ๋ยใช้ยา และรัฐควรรับซื้อข้าวเคมีแพงกว่าข้าวธรรมดา และเก็บภาษีพิเศษกับคนขายปุ๋ยขายยา แล้วนำเงินที่ได้ไปตั้งกองทุนเพื่อสุขภาพชาวนา" อาจารย์กล่าวทิ้งท้าย

ขณะนี้สังคมชนบท ชาวนาไทยกำลังจะลดน้อยลง ปัจจุบันเกษตรกรผู้ปลูกข้าวมีอายุเฉลี่ยอยู่ที่ 50-60 ปี ซึ่งในอีก 10 ปีข้างหน้าถ้าหมดคนรุ่นนี้แล้ว ใครจะทำนา กรณีนี้ นายกกิตติมศักดิ์สมาคมผู้ส่งออกข้าวไทยได้ให้ความเห็นไว้ว่า ตามหลักความเจริญของประเทศ จำนวนเกษตรกรผู้ปลูกข้าวจะค่อยๆ น้อยลง ที่ดินจะตกอยู่กับคนไม่กี่กลุ่มคน

ถึงตอนนั้นชาวนาก็จะไม่ใช่คนส่วนใหญ่ของประเทศอีกต่อไป

“ชาวนาอัจฉริยะ ทำนา 1 ไร่ ได้เงิน 1 แสน”

โครงการที่ไปไกลกว่าคำว่า “ทำได้จริง”

"...ตอนที่ออกสื่อไปเกี่ยวกับโครงการนี้ในอินเตอร์เน็ตเขาพูดถึงผมอยู่สามคำคือ บ้า เพ้อเจ้อ และฝันกลางวัน ไม่มีใครเชื่อว่ามันจะเป็นจริงได้..."

คุณอดิศร พวงชมภู เล่าด้วยอารมณ์ขัน เมื่อกล่าวถึง **"โครงการชาวนาอัจฉริยะ ทำนา 1 ไร่ได้เงิน 1 แสนบาท"** ซึ่งเริ่มดำเนินการเมื่อปี 2553 กระทั่งทุกวันนี้ ใครที่ได้ฟังก็ยังยากจะเชื่อว่า การทำนาเพียงหนึ่งไร่ หนึ่งครั้งจะสามารถสร้างรายได้ถึงหนึ่งแสนบาท โดยไม่ใช้ปุ๋ยเคมี ไม่ใช้ยาฆ่าแมลง ไม่ใช้สารเคมีทุกชนิดที่สำคัญคือ ไม่ว่าจะทำนามาตลอดชีวิต หรือไม่เคยทำนาเลย ทุกคนก็สามารถที่จะเรียนรู้วิธีการนี้ได้อย่างเท่าเทียม

เขาไม่ใช่เกษตรกรแต่กำเนิด แต่เป็นนักธุรกิจผู้ก่อตั้งบริษัท สยามแฮนด์ จำกัด เจ้าของแบรนด์ **"แตงโม"** แบรนด์เสื้อผ้าที่ผลิตโดยคนไทยจนเป็นที่รู้จักมานานกว่ายี่สิบปี และมียอดขายปีละนับพันล้านบาท นอกจากความสำเร็จในทางธุรกิจแล้ว คุณอดิศรยังอุทิศตัวทำงานแก่สังคมโดยมีเป้าหมายให้เกษตรกรสามารถพึ่งพาตนเองได้ภายใต้ **"โครงการชาวนาอัจฉริยะ ทำนา 1 ไร่ ได้เงิน 1 แสนบาท"**

บนพื้นที่ 450 ไร่ ริมถนนสาย 345 ในเขตตำบลบางตะไนย์ อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี คือที่ตั้งของโครงการฯ อันเกิดขึ้นจากความร่วมมือของ ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร (ธกส.) หอการค้าไทย มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย และสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อการเกษตรกรรม (ส.ป.ก.) เริ่มจากเขามีความสนใจเรื่องการเกษตรมาเป็นเวลานาน รวมทั้งยังได้ศึกษาเรื่องพุทธศาสนา ประกอบกับแนวทางตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้ร่วมศึกษาค้นคว้ากับอาจารย์อีกสองท่านคือ **อาจารย์กิตติ์ธเนศ รังคะวรเศรษฐ์** และ **อาจารย์เสถียร ทองสวัสดิ์** ประยุกต์ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง สู่การทำนาในรูปแบบใหม่ที่เรียกว่า **"เทคโนโลยีสรรพสิ่งอะตอมมิคนาโน"** ซึ่งเป็นการปลูกข้าวที่มีคุณสมบัติเป็นทั้ง **"อาหาร"** และ **"ยา"** ประกอบกับการเลี้ยงสัตว์และปลูกพืชบนคันนา ตามทฤษฎีเศรษฐกิจพอเพียง

ยกตัวอย่าง ข้าวหอมนิล มีแอนโทไซยานิน ที่เป็นธาตุอาหารที่มีอิทธิฤทธิ์สูงกว่าวิตามินซี 1,000 เท่า วิตามินซีมันจะไปหุ้มเม็ดเลือดขาวของเราไว้ ทำให้เม็ดเลือดขาวมีอายุยืนขึ้นกว่าปกติ 6 เท่า แต่แอนโทไซยานิน มีฤทธิ์สูงกว่าวิตามินซีถึงหนึ่งพันเท่า มันจึงสามารถที่จะหยุดอนุมูลอิสระทุกอย่างได้ มีคนที่เป็นมะเร็งระยะสุดท้าย อาการแย่มาก ได้ทานข้าวตัวนี้เข้าไปอย่างต่อเนื่อง ทุกวันนี้ เขากลายเป็นพรีเซนเตอร์ว่า ทำไมถึงฟื้นจากมะเร็งได้

นอกจากแอนโทไซยานินแล้ว ข้าวหอมนิลยังมีธาตุเหล็กสูงกว่าข้าวทั่วไป 30 เท่า คนแก่กินเข้าไปเยอะๆ จะไม่เป็นอัลไซเมอร์ เพราะธาตุเหล็กมันจะไปบำรุงสมองโดยตรง ส่วนธาตุสังกะสีก็มีสูงกว่าข้าวทั่วไป 14 เท่า ธาตุสังกะสีมีผลกับตับโดยตรง ช่วยเรื่องโรคตับต่างๆ

"หรือ ข้าวสินเหล็ก ก็เป็นข้าวชนิดเดียวจากข้าวหมื่นสายพันธุ์ ที่กินแล้วลดน้ำตาลในเลือดได้ มีเพื่อนผมคนหนึ่งเป็นเบาหวานมายี่สิบกว่าปี กินข้าวสินเหล็กอยู่หกเดือน ระดับน้ำตาลในเลือดกลับมาเป็นปกติ

วันนี้มีคนไทยที่มีน้ำตาลในเลือดสูงกว่าปกติอยู่ 3 ล้านคน ถ้าคนหนึ่งกินข้าวประมาณ 15 กิโลกรัมต่อเดือน ก็ประมาณ 180 กิโลกรัมต่อปี ถ้าเราทำนาได้ไร่ละ 1 ตัน เราต้องใช้พื้นที่ปลูกข้าวชนิดนี้เพื่อคนที่มีน้ำตาลในเลือดสูงประมาณห้าแสนไร่ นี่คือเฉพาะประเทศไทย แต่คนเป็นเบาหวานในโลกนี้มีถึง 350 ล้านคน

ถ้าเรามุ่งทำเรื่องนี้ เราไม่ต้องส่งออกข้าวชนิดนี้ ใครอยากหายจากโรคเบาหวาน ต้องนั่งการบินไทยเข้ามา มากินของไทย ใช้ของไทย ทีนี้ก็สารพัดเลย แค่ข้าวชนิดเดียวมันส่งผลได้ขนาดไหน ประเทศไทยไม่มีที่พอจะปลูกข้าวแน่ๆ ทุกวันนี้ข้าวสินเหล็กขาดตลาดเร็วมาก ทั้งที่ผมก็พยายามจะยั้งๆ ไว้ยังไม่อยากให้เป็นข่าวมาก อย่างข้าวสีนิลก็ขายกิโลละร้อยบาท ซึ่งก็คือ ต้นละแสนบาท แล้วเรื่องอะไรเราต้องไปรอประกันราคา ในเมื่อเรากำหนดราคาได้"

นอกจาก **"ข้าว"** แล้วยังสอนวิชาอื่นๆ ในการผลิตอาหาร เช่น การเพาะเห็ด การเลี้ยงกุ้งฝอย การเลี้ยงเป็ด การเลี้ยงปลาดุก การเลี้ยงปลาสลิดในนา ตลอดจนการปลูกผักบนคันนา ซึ่งสามารถสร้างรายได้ไม่น้อยไปกว่าการปลูกข้าว ซึ่งเขามั่นใจว่าเป้าหมายจากนี้ไม่ได้อยู่แค่ 1 ไร่ 1 แสนแล้ว แต่จะขยับไปเป็น 1 ไร่ 3 แสนบาท

"ถ้าเราคิดว่าการทำนาคือ การปลูกข้าว มันก็ผิดตั้งแต่แรก ทุกวันนี้ แค่ป้าที่แกเพาะเห็ดอยู่ก็ได้เดือนละ 9 หมื่นบาท แกก็เอาวิชาเรื่องจุลินทรีย์ไปใช้ ตอนนี้ที่ผมกำลังจะทำคือ ทำให้ได้ไร่ละสามแสน มันข้ามพ้นคำว่าเป็นจริงหรือเปล่าไปแล้ว เพราะว่ามันพิสูจน์ว่าทำได้ทุกอย่าง เช่น ปลาสลิดหมื่นตัว พิสูจน์แล้วว่าเลี้ยงได้ ถ้าปลาสลิดตัวละสิบบาทก็ได้แสนแล้ว ยังไม่รวมข้าว รวมผักอื่นๆ เพราะฉะนั้น ไร่ละสามแสน มันเป็นไปได้"

อดิศร พวงชมภู

นับจากวันเริ่มต้นโครงการฯ มีผู้ที่ผ่านการอบรมไปแล้วจำนวน 85 คน ในจำนวนนี้นอกจากชาวนาแล้ว ยังมีอดีตพนักงานธนาคาร พนักงานออฟฟิศ ผู้ที่จบการศึกษาจากต่างประเทศ มาเข้าร่วมอบรมเข้มข้นในหลักสูตร 5 เดือน ซึ่งเขากล่าวว่า ไม่มีเวลาไปติดตามผลทุกคน แต่เท่าที่ทราบ ผู้ที่จบการอบรมแล้วกลับไปทำนา หลายคนได้กลายเป็น **"ครู"** สอนชาวนาคนอื่นต่อไป และที่นาก็ได้กลายเป็น **"ที่ศึกษาดูงาน"** ของหลายหน่วยงาน และขณะนี้โครงการชาวนาอัจฉริยะฯ ยังมีแผนจะขยายการดำเนินงานไปทั่วประเทศ

"สถานการณ์ด้านการเกษตรในประเทศไทยไม่มีอนาคต เพราะเราใช้เคมี เราใช้พิษ แล้วพิษก็กลับมาทำร้ายเรา มันเป็นผลจากความผิดพลาดในการผลิต แต่ถ้า 1 ไร่ 1 แสน มีคนทำกันมากขึ้น มันก็จะเป็นทางรอดอันหนึ่ง ถ้าเดินเส้นทางนี้ ประเทศไทยจะไม่ใช่แค่ครัวของโลกแล้ว แต่ประเทศไทยจะเป็นแหล่งผลิตอาหารชั้นเลิศของโลก วันนี้คน 3.7 ล้านครอบครัวเป็นคนแบกประเทศและมีความทุกข์จากการถูกเอาเปรียบเขา เขาเลี้ยงคนทั้งประเทศแต่คุณภาพชีวิตแย่ที่สุด"

"โครงการชาวนาอัจฉริยะ ทำนา 1 ไร่ ได้เงิน 1 แสนบาท" ได้สร้างผลลัพธ์สูงยิ่งเกินกว่าที่ใครจะเชื่อว่าสามารถทำได้ แต่เมื่อมาศึกษา มาทดลองด้วยตนเองจึงได้ประจักษ์ชัด ในระยะยาว โครงการนี้ไม่เพียงแค่พลิกชีวิตชาวนาไทยเท่านั้น แต่จะดำเนินไปสู่เป้าหมายที่คุณอดิศรและทีมงานโครงการฯ ตั้งเป้าไว้

นั่นคือ การเปลี่ยนสังคมไทย เปลี่ยนแปลงประเทศไทยจากฐานรากที่เรียกว่า "การทำนา"

เมืองไทยประกันภัย มอบกรมธรรม์ประกันภัยความเสี่ยงภัยทรัพย์สินแก่กลุ่มศิริราชพยาบาล

นางนวลพรรณ ล่ำซำ กรรมการผู้จัดการ บริษัท เมืองไทยประกันภัย จำกัด (มหาชน) มอบกรมธรรม์ประกันภัยความเสี่ยงภัยทรัพย์สิน (IAR) แก่กลุ่มศิริราชพยาบาล โรงพยาบาลศิริราช ทุนประกันภัยจำนวนรวมทั้งสิ้น 22,718,000,000 บาท โดยมีคณะผู้บริหารคณะแพทย์ศาสตร์ศิริราชพยาบาล เป็นผู้รับมอบ นำโดย **ศ.คลินิก นพ.อุดม คชินทร** คณะบดี **รศ.ดร. รัชนีกร กัลล์ประวิทธ์** รองคณบดีฝ่ายทรัพย์สินและพัสดุ **รศ.นพ.พันธุ์ศักดิ์ ลักษณบุญส่ง** รองคณบดีฝ่ายบริหาร และ **อ.นพ.เข็มชาติ หวังทวีทรัพย์** ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายทรัพย์สินและพัสดุ ณ โรงพยาบาลศิริราช

ซีไอเอ็มบี ไทย มอบคอมพิวเตอร์ให้โรงเรียนตาดีกา จ. ปัตตานี

นายประภาส ทองสุข (ขวา) ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการใหญ่ด้านสื่อสารองค์กร ตัวแทนจากธนาคาร ซีไอเอ็มบี ไทย มอบคอมพิวเตอร์จำนวน 10 เครื่อง ให้แก่โรงเรียนตาดีกา จังหวัดปัตตานี ซึ่งเป็นโรงเรียนสอนศาสนา ประจำมัสยิด ในโครงการ **"ธารน้ำใจสู่เยาวชน นักเรียน ทหาร และพลเรือน ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้"** ณ ค่ายทหาร พล.ร15 ต.บ่อทอง อ.หนองจิก จ.ปัตตานี โดยร่วมกับหน่วยเฉพาะกิจปัตตานี และครอบครัวข่าว 3 เพื่อช่วยสร้างพื้นฐานการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชน พัฒนาความสัมพันธ์อันดี และสร้างอนาคตที่ดีให้แก่เยาวชนรุ่นใหม่ในพื้นที่

SCG ร่วมทำความสะอาดชายหาดในวันอนุรักษ์ชายฝั่งสากล ครั้งที่ 11

ทุกวันเสาร์ที่ 3 ของเดือนกันยายนทุกปี อาสาสมัครจำนวนหลายแสนคนทั่วโลกในนามของ International Coastal Cleanup หรือ ICC จะพร้อมใจกันร่วมทำความสะอาด เก็บขยะทั่วชายหาด ทะเลสาบ มหาสมุทรรวมไปถึงลำธารทั้งบนบกและใต้น้ำ เพื่อแสดงเจตนารมณ์ในการรักษาทะเลและมหาสมุทรอันเป็นทรัพยากรของมนุษยชาติ อาสาสมัครเหล่านี้ประกอบไปด้วยทุกเพศทุกวัยจากทุกทวีปทั่วโลกรวมตัวกัน

เอสซีจี เคมิคอลส์ จำกัด และกลุ่มผู้ประกอบการโรงงานอุตสาหกรรมในนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุดและบ้านฉาง รวมกว่า 3,000 คน จึงร่วมกันจัดงานวันอนุรักษ์ชายฝั่งสากล ครั้งที่ 11 หรือ International Coastal Cleanup Day บริเวณหาดแม่รำพึง ตำบลบ้านเพ/ตำบลตะพง ระยะทาง 8 กิโลเมตร และ หาดน้ำริน-หาดพยูน ตำบลบ้านฉาง ระยะทาง 3.5 กิโลเมตร รวมระยะทางทั้งหมด 11.5 กิโลเมตร เพื่อร่วมทำความสะอาดเก็บขยะทั่วชายหาดแม่รำพึง ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวหลักของจังหวัดระยอง

Jungceylon CSR ปล่อยพันธุ์ปลา

ประวิช จรรยาสิทธิกุล ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร ศูนย์การค้าจังซีลอน ป่าตอง ภูเก็ต ร่วมกับ **ธวัช ศรีวีระชัย** ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยและพัฒนาประมงชายฝั่งภูเก็ต **กำนันตำบลป่าครอก** และ**คณะครูนักเรียนจากโรงเรียนบ้านบางโรง** จ.ภูเก็ต ร่วมกิจกรรม **Jungceylon CSR** เพื่อสังคม ด้วยการปล่อยพันธุ์สัตว์น้ำ และปลาทะเลสวยงามกว่า 10,000 ตัว เพื่ออนุรักษ์และขยายพันธุ์สัตว์น้ำในทะเลให้เพิ่มขึ้น เนื่องในวันทะเลโลก (World Ocean Day) ประจำปี 2556 ณ ท่าเรือบางโรง จ.ภูเก็ต

กปน. มอบทุน และอุปกรณ์ดักขยะ ร่วมอนุรักษ์แหล่งน้ำ

นายเชาวรินทร์ กิ่งแก้ว ผู้ช่วยผู้ว่าการการประปานครหลวง (ที่ 2 จากขวา) มอบทุนดักขยะ และทุนสนับสนุนการศึกษา 15,000 บาท แก่โรงเรียนวัดดาวเรือง อ.สามโคก จ.ปทุมธานี ภายใต้กิจกรรมเสริมสร้างความสัมพันธ์กับชุมชนต้นน้ำ เพื่ออนุรักษ์และฟื้นฟูแหล่งน้ำให้มีสภาพดี มีภูมิทัศน์ที่สวยงาม พร้อมปลูกจิตสำนึกให้แก่เยาวชน ในการอนุรักษ์แหล่งน้ำภายในชุมชนของตนเองอย่างยั่งยืน

สยามลวดเหล็กจัดปลูกป่า

บริษัท สยามลวดเหล็กอุตสาหกรรม จำกัด อ.บ้านค่าย จ.ระยอง ได้จัดกิจกรรมปลูกป่าชุมชน เพื่อเพิ่มพื้นที่ป่าสีเขียว และสร้างระบบนิเวศที่เหมาะสมให้กับท้องถิ่น อีกทั้งเพื่อเป็นการจัดตั้งกองทุนธนาคารชุมชน ในโครงการ **"การพัฒนาคุณภาพชีวิต โดยมีโรงเรียนเป็นศูนย์กลาง"** (School-BIRD Project) กิจกรรมนี้ประกอบด้วยพนักงานสยามลวดเหล็กฯ พนักงานบริษัท ที เอส เอ็น ไวร์ ผู้นำชุมชน ชุมชน ผู้ต้องขังเรือนจำเขาไม้แก้ว คณะครูนักเรียนโรงเรียนบ้านหนองละลอก ที่มาเข้าร่วมการปลูกป่าในครั้งนี้จำนวนมาก

"ไทยเบฟ" มอบเงิน 1 ล้านบาท

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ มอบเงิน 1 ล้านบาท ร่วมสมทบทุนโครงการผ่าตัดข้อเข่าข้อสะโพกเพื่อพระภิกษุ สามเณร นักบวชในศาสนาต่างๆ และผู้ยากไร้ เฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ในมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 86 พรรษา ภายใต้การดำเนินงานของมูลนิธิโรงพยาบาล 50 พรรษามหาวชิราลงกรณ์ โดยมี **นายสุวัจน์ ลิปตพัลลภ** ประธานคณะอนุกรรมการจัดหาทุน เป็นผู้แทนรับมอบ ณ สถานีวิทยุโทรทัศน์กองทัพบก

ปลูกต้นกระดาษ ปลูกปัญญาโรงเรียนในชนบท ปี 3

นายชาญวิทย์ จารุสมบัติ รองกรรมการผู้จัดการใหญ่ ดั๊บเบิ้ล เอ มอบต้นกระดาษในโครงการ **"ปลูกต้นกระดาษ ปลูกปัญญาโรงเรียนในชนบท ปี 3"** ให้กับโรงเรียนชุมชนวัดโพธิ์ทอง "ปกาสิตวิทยา" จ.พิจิตร หนึ่งใน 80 โรงเรียนที่ได้รับเลือกเข้าร่วมโครงการ นำไปปลูกจำนวน 500 ต้น ในพื้นที่ว่างของโรงเรียนเพื่อเป็นทุนพัฒนาการศึกษาและช่วยลดโลกร้อน พร้อมกันนี้ได้มอบหนังสือ ตู้หนังสือและอุปกรณ์ดนตรีแก่โรงเรียน

โครงการ **"ปลูกต้นกระดาษ ปลูกปัญญาโรงเรียนในชนบท ปี 3"** เป็นความร่วมมือระหว่าง ดั๊บเบิ้ล เอ กับสถาบันสิ่งแวดล้อมไทย ธนาคารกรุงไทย อินเด็กซ์ ลิฟวิ่งมอลล์ และบริษัทสยามดนตรียามาฮ่า จำกัด จัดขึ้นเพื่อสนับสนุนให้โรงเรียนในชนบท รู้จักใช้พื้นที่ว่างเปล่าให้เกิดประโยชน์ ช่วยสร้างรายได้เพื่อเป็นทุนนำมาพัฒนาโรงเรียนและการศึกษาของเยาวชน อีกทั้งเป็นการเพิ่มพื้นที่สีเขียวและความร่มรื่นให้โรงเรียน ช่วยลดปัญหาโลกร้อนอีกด้วย

กลุ่มเอ็กโก คว้าโล่และเกียรติบัตรมาตรฐานมงกุฎไทย

บริษัท ผลิตไฟฟ้า จำกัด (มหาชน) หรือ เอ็กโก กรุ๊ป นำโดย **นายพงศพัศ เทพประเทืองทิพย์** (ซ้าย) ผู้จัดการฝ่ายพัฒนาธุรกิจในประเทศ 3 รับมอบโล่และเกียรติบัตรมาตรฐานมงกุฎไทย จาก**นายวิเชษฐ์ เกษมทองศรี** (ขวา) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ในโอกาสที่คณะกรรมการองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน) ได้มีมติรับรองให้ 4 โรงไฟฟ้าพลังงานแสงอาทิตย์ในกลุ่มเอ็กโก ได้แก่ โรงไฟฟ้า "เอสพีพี ทู" จ.สระบุรี "เอสพีพี ทรี" จ.ศรีสะเกษ "เอสพีพี โฟร์" อยู่บริเวณรอยต่อระหว่าง จ.ศรีสะเกษ และ จ.อุบลราชธานี และ "เอสพีพี ไฟว์" จ.ร้อยเอ็ด เป็นโครงการกลไกการพัฒนาที่สะอาดในประเทศไทย และผ่านการรับรองเป็นโครงการตามมาตรฐานมงกุฎไทย ในกิจกรรมชดเชยคาร์บอน CSR รูปแบบใหม่ ช่วยไทยลดโลกร้อน ณ โรงแรมโกลเด้น ทิวลิป ซอฟเฟอริน

กฟผ. กับการจัดการด้านการใช้ไฟฟ้า

การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย (กฟผ.) จัดงาน 20 ปี DSM การจัดการด้านการใช้ไฟฟ้า โดยมี **พล.ต.ท.วิเชียรโชติ สุกโชติรัตน์** ผู้ช่วยรัฐมนตรีประจำกระทรวงพลังงาน เป็นประธาน พร้อมด้วย**นายคุรุจิต นาครทรรพ** รองปลัดกระทรวงพลังงาน และ **นายสุนชัย คำนูณเศรษฐ์** ผู้ว่าการ กฟผ. ร่วมเป็นสักขีพยาน โดยตลอดระยะเวลาดำเนินงาน 20 ปี ของการจัดการด้านการใช้ไฟฟ้า กฟผ. สามารถสร้างผลสำเร็จลดปริมาณกำลังไฟฟ้าในระบบกว่า 3,000 เมกะวัตต์ ลด CO_2 ได้ 10.7 ล้านตัน

พร้อมกันนี้มีการจัดพิธีลงนามความร่วมมือและมอบโล่โครงการฉลากประหยัดไฟฟ้าเบอร์ 5 แก่ผู้ประกอบการ และเปิดตัว Application เบอร์ 5 ในระบบโทรศัพท์เคลื่อนที่สมาร์ทโฟน เพื่ออำนวยความสะดวกในการตัดสินใจเลือกซื้อผลิตภัณฑ์เบอร์ 5

โครงการ

"รถเข็นนิทาน สานความห่วงใย"

เพื่อจัดหานิทานเล่มใหม่ให้หอผู้ป่วยเด็กในโรงพยาบาลชุมชนทั่วประเทศ

เชื่อหรือไม่... ว่านิทานสามารถสร้างความสุขให้ผู้ป่วยเด็ก ได้เป็น ๒ เท่า ของเด็กที่ไม่ป่วย

- นิทานทำให้พ่อแม่หลายคนได้สื่อสารความรักถึงตัวลูกในยามที่เขาเจ็บป่วย ด้วยวิธีง่ายๆ คือเล่านิทานอ่านหนังสือให้ฟังนั่นเอง ความเอื้ออาทรสามารถเดินทางผ่านตัวหนังสือด้วยอัตราความเร็วเท่าความรักที่มีอยู่
- นิทานทำให้ผู้ป่วยเด็ก ทำลังใจดีขึ้น ความสุขทำให้ร่างกายหลั่งสารเคมีฝ่ายดี ช่วยสร้างภูมิคุ้มกันต้านทานโรค บางรายที่ป่วยหนักกลับพลิกฟื้นมีพลังชีวิตอีกครั้ง อย่างไม่น่าเชื่อ
- ผู้ป่วยเด็กด้อยโอกาสจำนวนไม่น้อย แม้ก่อนเจ็บป่วยก็ไม่ค่อยมีโอกาสเข้าถึงนิทานที่ชื่นชอบ เรียกว่าอยู่โรงพยาบาลยังได้อ่านนิทานมากกว่าตอนอยู่บ้านหรือโรงเรียนเสียอีก

ปัจจุบัน... ประเทศไทยมีสถานพยาบาลในชุมชนระดับตำบลและอำเภอรวมแล้วกว่า ๗,๐๐๐ แห่ง มีเด็กด้อยโอกาสที่หมุนเวียนเข้ารับการรักษาเดือนหนึ่งๆ นับแสนรายมาช่วยกันคนละไม้คนละมือเปลี่ยน **"พื้นที่แห่งความเจ็บป่วย"** ให้กลายเป็น **"พื้นที่แห่งความสุข"** ให้หนูน้อยเหล่านั้นกันมากๆ นะคะ

สนใจรายละเอียด โครงการ รถเข็นนิทาน สานความห่วงใย
ติดต่อ โทร. ๐-๒๘๑-๑๗๓๔ ต่อ ๑๒ หรือ ศูนย์บริจาคมูลนิธิเด็ก ๐-๒๘๑๔-๑๔๘๑ ถึง ๗ อีเมล : children@ffc.or.th เว็บไซต์ : www.ffc.or.th

ใบสมัครสมาชิกวารสารธุรกิจกับสังคม (CSR Journal)

ใบสมัครสมาชิกวารสารธุรกิจกับสังคม (CSR Journal)

ชื่อ ..... นามสกุล .....

ตำแหน่ง ..... บริษัท .....

สถานที่ส่งนิตยสาร (โปรดระบุชื่อที่อยู่ให้ชัดเจน)

.....

.....

เบอร์โทรติดต่อ

โทรศัพท์บ้าน ☐ - ☐☐☐☐ - ☐☐☐☐

โทรศัพท์มือถือ ☐☐ - ☐☐☐☐ - ☐☐☐☐

โทรสาร ☐ - ☐☐☐☐ - ☐☐☐☐

E-mail .....

สมัครสมาชิก

สมัครสมาชิก 1 ปี (4 ฉบับ) ราคา 300 บาท (ปกติค่าสมาชิกต่อฉบับคือ 90 บาท)

ประสงค์จะตอบรับวารสาร เริ่มตั้งแต่ฉบับเดือน ..... เป็นฉบับแรก

ขั้นตอนการสมัครสมาชิก

เงินสด (เฉพาะกรณีสมัครด้วยตนเอง)

โอนเงินเข้าบัญชี SVN Thailand

ธนาคารกรุงเทพ สาขาหัวหมาก บัญชีออมทรัพย์ เลขที่บัญชี 180-832-4782

จำนวนเงิน ..... บาทวันที่โอน .....

หลังจากชำระเงินค่าสมัครแล้ว

กรุณาส่งสำเนาใบโอนเงิน ชื่อและที่อยู่ที่ต้องการให้ออกใบเสร็จ

พร้อมใบสมัครมาทางแฟกซ์ : 0-2978-2593 หรือทางไปรษณีย์มาที่

กองบรรณาธิการวารสารธุรกิจกับสังคม

บริษัท สร้างสื่อ จำกัด 17/118 ซอยประดิพัทธ์ 1 ถนนประดิพันธ์ แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพฯ 10400 โทร.0 2279 9636, 0 2271 4339 โทรสาร 0 2618 7838

บทกวี
“ท่านพุทธทาส ภิกขุ”

“ เราไม่มีปัญญาที่จะมีเงินถึงล้าน
แต่เราก็สามารถทำประโยชน์
อันมีค่าถึงร้อยล้านพันล้านอยู่
อย่าไปมัวหาเงินอยู่เลย
มาทำประโยชน์กันดีกว่า
นั่นคือ ทำให้เพื่อนร่วมโลกของเรา
รู้จักดับทุกข์ หยุดเห็นแก่ตัว ”

STOP

EHIA'

Maewong